

öykü

uğur halıcı yaman kayıhan

aurore 1 agatha 7 angel of angles 11 eva 12 leonidov 15 mavi 19 metamorfoz II 23
olmadı 27 piyano 30 sakal 34 kararan karankara 38 radyo 42 buldu, ilk defa mutlu oldu 44
anı : konya 45 let sür tuva 49 dedektif 60 beklerken 62 kağıt helva 66 fotoğraflar 69
sineğin idamı 71 nim 84 yok 87 televizyon örtüsü 89 alışkanlık 100

>format D

aurore

uğur halıcı

1994

Aurore uçsuz bucaksız bozkırlarda çıplak ayakla dolaşır.

Kırmızılar, kızıklar giyer, şarkılar söyler, danseder, uçar...

Beklenmedik zamanlarda, beklenmedik yerlerde, bir anda, bakarsınız işte orada!
Gün batımında, tan sökümünde, güneşte, buzdan kulede...

Zaman, mekan, mantık, kural tanımaz...

Açıklama yükümlülüğü hissetmez!
Sadece gelir, alır, götürür.

İşte Aurore: O duygudur.

Değil mi en zor olan anlatmak duyguyu? Bu sus, bu ses, bu nefes. Var olan bende... Benim kafamın içinde...Varlığı, ya da yokluğuna karar verdiğim özgürce...

Ve sen, siz değil sen!
Siz olamazsınız tek başına isen!

Bu Kafka gecesinde,
parmaklarımdan dökülen bu harfler

tuşlar üzerine,
bir makinalı tüfekten fırlarcasına
ve yetişmek isterken beynimin hızına,
kimbilir kaç değişik ortamdan geçerek
ve kaç zaman bekleyip,
yeni bir yerde yeni bedeniyle
var olduğunda,
yan yana gelerek birleşip
senin bakışlarından geçerek sana ulaştığında,
başladığında benim beynimden çıkanların
senin beynine akması,
durduramazsın dikkat et!

Bu tehlikeli bir oyun ve geri dönüşü olmayan.
Bırakmalısın hemen,
eğer ki korkuyorsan...
Bırakmalısın şimdi, hemen şimdi.
Bir satır, bir kelime...
Bir harf bile çok geç!

Yüksek bir gece yolculuğunda, her şey sessiz ve karanlıkken, yıldızlar hariç. Hep aynı hızda giden bu otobüs. Herkes uyurken sen uyanık. Sen uyuyamazken, orada şöför. Sen ve şöför. Aranızda mesafe. Rüya mı bu? Herkes uyurken, bağırırsen, çıkar mı sesin? Gerçek mi? O kim? Ne? Sen nesin?

Ah geçse, geçse bir muavin! Bir şey uydururursun. Mesela, su...
- Su istiyorum, dersin.

Yok işte, gelmiyor, uyumuş herkes!
Niye uyurlar sanki?
Uyumak gerekir mi bu gece vakti?
Bu şöför... Bu otobüs... Bu sessiz gemi...
Bu manyak şöför, hep aynı hızda giden uyanık ama ruhsuz şöför.

Bağırırsam, desem ki:
-Hey, efendi! Su istiyorum, su.
Bağırırsam, uyansa herkes.
Uyanıp da şaşkın gözlerle bakarken bana, hiç belli etmeden niyetimi, derim ki:

- Nasıl uyunursa bu gece vakti... Çok mu acaip su istemek?...
Bağırarak? Uyandırmak herkesi!

Desem ki uyandılar!
Uyumazlar mı yine?
Konuşurlar mı yani, uyansalar bir kere?
Fazlaca hayal, ama mesela ...
Mesela diyorum, bir kaset koysa şoför.
Biri de şarkı söylese, veya hep bir ağızdan.
Muavin elinde kırbaç, söyletse hepsine:
- Uyumak yok. Uyumak yassaak! Haydi söyleyin ulan, bilmem ne makamından.

Ya da desem ki dur!
Bağırsam dur!
İnecek var, dur!
Tam buradan geçer bizim evin yolu.
Beğenemediniz mi bunu?
Bu dağın tepesinden.
Bu Allah'ın belasını yerden.
Herkesin uyuduğu, tam bu yerden...
Bu gece vaktinden geçer bizim evin yolu.
Tam buradan ayrılır.
İnecek var, dur!

Bu otobüs.
Bu hep aynı hızda giden otobüs.
Dursana... Duuuur!

Erzincan'da deliller vardı. Deliler solmuş kara entarilerinin üzerine çok beyefendi renklerde erkek ceketleri giyerlerdi. Çocukluk dünyamdan gerçek dünyaya bakan gözlerim, entarilerin altından gözüken boyasız erkek papuçlarına ve kel denecek kadar kısa tıraşlanmış kafalarına takılır, entari ile bu durumu bağdaştıramayan ruhum ortada bir gariplik olduğunu hisseder, ama bu garipliği lafla ifade etmek yerine, onları oldukları gibi kabul ederdi.

Deliler cumartesi günleri öğle vaktinde, bilmediğimiz bir yerdeki bayrağı çekmek üzere ilerleyen bando takımının çaldığı marşlara uygun adımlarla, onların hemen yanından yürürlerdi. Bandodakiler kırmızı ceketleri, parlak sarı düğmeleri, beyaz şapkaları, şeritli

lacivert pantolonları ile bizden biri değillerdi. Onlar ellerindeki kocaman altın kapakları birbirine vurarak ilerler, davul ve trampetlere sopa ve tokmaklarla vurur, çeşit çeşit borulardan alışık olmadığımız güzel sesler çıkarırlardı. Hep, ama hep buralarda olsun istediğim onlar, hayal ülkelerinden gelerek bu tantanalı kısa gösteriyi yapıp sonra yok olurlardı.

Biz büyüdüğümüzde diyorum,
biz en büyük olmuşken.
Biz, yani sen ve ben.
Düşünüyorum ki
ben büyükssem, en büyük,
o zaman bu en yüksek tepenin başında yalnızım.
Yalnız değilsem eğer,
mesela sen de varsan,
ben daha en büyük olmadım demektir.
Veya tam tersi, ben ve sen.

Bu yıldızlı gökyüzünün altında biz. Otobüsle birlikte, uyuyanların hepsini, topuyla birlikte yollamışken. Bu en yüksek tepede, sen ve ben, ikimiz.

Ben yaz gecelerinde hiç samanların üzerine yatarak gökyüzünü seyretmedim. Ama şimdi desem ki, biz o yaz samanların üzerine yatarak gökyüzünü seyretmiştik ya!

Gecenin sıcağında, bazen, nadiren, çok hafif bir rüzgar estiğinde derince bir nefes alarak, evrenin ardındakini görmeye çalışmıştık. Sirtüstü yattığımız yerde, bazen ayak ayak üstüne atarak, bir saman parçası dişlerimiz arasında, hiç bir şey için acelemiz olmadan, bazen kollarımızı uzatıp gayesizce gerinerek, hangi yıldızın en uzak olduğuna, görebildiğimiz yıldızların sayısından etkilenmeksizin, rastgele karar verip, onun biraz daha ötesine bakmaya çalışmıştık!

Ne kadar umutluymuşuz gelecekten!

Dizlerimi karnıma çekip de
büzüldüğümde yorganın içinde,
ölüm çok yakınımıdadır.
Nefesimle aniden ısınan yatak,
bana doğmadan önceki
zamanımı hatırlatır.

Gözlerim kapalı
bu ılık su kütesinin içerisinde,
hiç bir yere kıpırdaymadan
öylece kalbimin sesini dinler,
bu sesi vücudumun her noktasında
korkunç bir gürültüyle hissedirim.
Dokunabildiğim bu kanlı yer,
vıcık vıcık bir yumuşaklıkla tüm bedenimi sarar.
Ağızımdan, burnumdan giren iğrenç sıvı
beni hiç mi hiç iğrendirmez.
Kime ne?
Ben orada gönül rahatlığı
ve büyük bir güvence içerisinde,
ne Tianenmen meydanı, ne Saraybosna,
hiç bir şeye aldırmadan,
miskince miyadımı beklerim.
Ölüm çok yakınımdadır.

Ölüm, hiç soğuk değil! Aksine parça parça, pis ve iğrenç, ve sıcak. Orada vakumlu bir hortumun ucunda, hiç bir yere kaçmadan yakalayır beni kısıvrak.

Gerçeklerin gerçek olduğuna inanmak ve güvenmek, riski ne?

Bak yine gözlerimi kapatıyor ve düşünüyorum ki,
tüm bunlar gerçekse, bu an için gerçek.
Dokunduğum her şey,
şimdi, bu an için var.
Ne kalacak geriye?
Bu an geçtiğinde,
zaman boyutunda
bir başka mesafeye ulaştığımızda...
Benim bunları yazmış olduğum,
benim bunları düşünmüş olduğum,
benim bunları hissetmiş olduğum,
veya benim var,
ya da yok olduğum..
Ne kalacak geriye?

Dokun bana ve var olduğumu söyle.
Varlığımı göster, ispat et.
Var olduğuma inandır beni.

Bana de ki:

"Bu an var, sen varsın, ben varım.
Bu güzel bir an.
Sen ve ben bu anın var olduğunu biliyoruz.
Bu anın daha sonra
var olmayacağını da biliyoruz.
Onun için,
bu anı oluşturan her birimin,
yani içinde yaşadığımız
kaç boyutlu evrenin,
bu anda algılayabildiğimiz
tüm boyutları
ve bu algılara
kafamızın uyum gösterdiği
ve cevap verdiği
her molekül, atom ve ruh parçası,
ve duygularımızla hissediyoruz ki
biz bu anda varız.
Bu anın farkındayız
ve değerini oldukça iyi biliyoruz"

Dokun bana.
Görmek çok zahiri.
Görmek yetmez.
Dokun bana,
bu anı yaşa,
bil ve hisset.

Ölüm, hiç soğuk değil! Sımsıcak. Ben ölünce isterim ki beni yakın, küllerimi göklere, ırmaklara savurun. Böyle yapın ki, vücudumdan önce gözlerim yok olmasın. Böyle yapın ki, bilmeyen ve hissetmeyen bir bedenle var olmak, uzun süre bana acı vermesin.

agatha

uğur halıcı

1976, 1994

Agatha, Uzaklar Ülkesi Prensesi'dir.

O çağırduğında uymak gerekir, çaresi yok! Gece yarısı bile olsa gidilmelidir.

Ulaşmak ise ne zahmetlidir, ne zordur bir bilseniz!
Herşey düzgün, kuralına uygun olmalıdır.

Ona ulaşmak için yola çıkanlar uzun ve dondurucu bir yolda
hiç bir hata yapmadan ilerlemeyi göze almalıdırlar.

Yapılacak en ufak bir hata buzdan kuleye ulaşamamak, kaybolmak, yok olmak demektir.
Ama ona ulaşanlar bilirler ki, o da en az Aurore kadar sıcaktır,
ve o kulenin içi kavrulan bir bozkırdır.

Onlar ikiz kardeştir.

Apartmanların yükseklikleri güneşi saklıyor. Sabah oldu. Renkler siyah-gri uyumunda yine.
Gözlerimiz karşılaştı. İkimiz de bakıyorduk önce. O gözlerini kapatınca yeni bir oyun
başladı.

Günlerdir oynadığımız oyun, yıllarca sonra birlikte geçirdiğimiz bu yaz tatilinin önemli bir
parçası oldu. Oyunla yatıyoruz, oyunla kalkıyoruz. Kapalıçarşı, Sultanahmet, Emirgan,

dolmuş, otobüs, diğer insanlar ... Her şey oyunla içiçe... Bu oyunlar belki de hemen her günü birlikte geçen çocukluğumuza bir yolculuk. Ya da, gençlik çağımızın başlangıcında, kendimizi kendimize ispat etme çabası.

Oyunun belirli bir tanımı yok. Oyun herşey olabilir. Her biri başka bir şey de olabilir. Eylem sırasına "fasulye" diyoruz. Fasulye kimdeyse, oyunu ilerletme sorumluluğu ona yüklenmiş oluyor. Örneğin oyun, bir gerçeğin bulunması olabilir. Gerçeği bilen, fasulye ona geçtiyse hem bir ipucu verecek ki bir ilerleme olsun, hem de bu ipucu karşıdakinin oyunu hemen çözüvereceği kadar basit olmayacak ki ilerleme gerçek anlamda bir ilerleme olsun. Oyunda yalan söylemek yok, eğer yalan söylüyorsan bunun yalan olabileceğini bir şekilde belirtmen, hissettirmen gerek.

Gözlerini açtığında ben yine ona bakıyordum.

- Kozlar benim elimde dedim. Gözlerini kapattığını biliyorum, ama sen benimkinden emin olamazsın.

- Gözlerini açtığını görmedim ama kapattığından eminim. Kapattığını görüp görmediğim belli değil. Böylece oyun içinde de kapalı olduğunu söylüyorum.

Eğer gözlerimi kapattıysam kötü yakalanıyorum. İlk avantajımı kaybettiğim gibi yeniliyorum da, ne olduğunu bilmiş oluyor çünkü.

Ama oyunu iyi hazırladım. Onun kartlarını biliyorum. O ancak tahmin edebiliyor. Eğer gözlerimi kapatmadıysam mat olduğumu kabul etmeyeceğimi düşünüyor. Aslında bu da bir sonuç onun için, şah-mat sonra gelecek.

Yine de kozların benim elimde olduğunu söylüyorum. Oyun seviye atlıyor. Artık, ikimiz yan yana değiliz, karşı karşıya dövüşüyoruz. Bir savaş başladı. İkimizin de içinde yenme hırısı var.

- Söylediklerin yeni kapı açmıyor, diyor. Belki oyuna avantajlı başladın, ama bu beni etkilemiyor. Çünkü sadece olduğun yerdesin.

- Belki yine birdeyim ama bu kaçıktan sonra gelen kaçınıcı bir. Kozun benim elimde olduğunu söylememi şöyle algılayabilirsin: Sen gözlerini kapattıktan sonra ben de kapatmış olabilirim, ve kapatmamış olduğumu düşünmen için blöf yapıyorum, yani kozun benim

elimde olduğunu söylüyorum. Veya daha üst seviyeden alırsak, kapatmadığım halde kapatmış hissettirmek için de yapıyor olabilirim.

Gerçekte, blöf yapmış olabileceğimi söylemekle asıl blöfümü yapıyorum. Devam ediyorum:

- Aynı şeyi tekrarlamakla senin önüne piyon sürdüm, ama bu kale almak içindi.

Kaleydi, fildi biraz tartışıyoruz.

- Oyun, senin önceden hazırladığın bir mat olabilir, diyor. Seninkisi önceden bilerek oynamak gibi bir şey. Ben bunu bilebilirim ama işime gelmiyor. Oyunun aynı çember içinde kalması benim söylediklerimin seni ilgilendirmediğini gösteriyor. Oyunun şu anda ikimiz için de önemli olduğunu biliyorum. Bana kapılmayıp kendi bildiğini okuman, kendimle daha fazla alay etmemi sağlamıyor.

Gözlerine bakıyorum, ağlıyor.

Hava aydınlandı. Camdaki uyuşuk sinekler, kuvvetlenen ışıkla birlikte canlandı. Yataktan fırlıyor ve bir gazeteyi bükerek sinekleri öldürmek için saldırıya geçiyor. Üzerinde gecelik, pencerenin içinde zıplarken o kadar komik ki biraz önceki gergin, kasvetli hava dağılıverdi. Benim de elimde bir gazete ona katılıyorum. İki gecelikli savaşçı, gözlerimizden gülmekten yaşlar akarken, sabahın bu erken vaktinde pencerenin içinde zıplayarak ortak bir hedefe ilerliyoruz.

- Oyunu söyleyeceğim, diyorum.

Oyunda vardığımız bu duygusal nokta hem oyunun ne olduğunun söylenmesini gerektiriyor, hem de bunu söylemekle oyunda değişik şeyler yapılmış oluyor. İki birbirine destek ve birbirini tamamlıyor. Çemberin dışına çıkılıyor.

Başka bir yerden bakınca bunları çelişkili buluyorum. Bütün bunlar bana oyunu söyletmek için yapılan bir taktikse eğer, her şey yine oyun çemberi içinde kalıyor.

Oyunu söylerken bir isteğim var.

- Bütün bunları, oyunun ne olduğunu anlamak için yaptığımı söyleme, diyorum.

O yine de söylemekten çekinmiyor. Çünkü gerçek öyle.

Gülüyorum.

- Oyun yeniden başladı diyorum, ama ne olduğu söylenmez.

Söylenmez, çünkü bu yeni oyunda, oyun oyunun kendisi ve koyduğum hedef "oyunun ne olduğunu söylemek".

angel of angles

uğur halıcı

2001

Has been working non-stop whilst sitting at the center of the universe since God created the dome of the sky. She should be so precise in measuring phi and should be so fair in determining the value of respective theta. She is the angel of angles. She is a gifted one who has been honoured by hairs made of beams of the brightest light.

Theta and phi: Two angles; two dimensions to represent perfectly each position on the celestial sphere. Phi is the internal dimension for the depth of soul while theta is for its eternity, that is for external unification to the whole. Whatever was the depth of a soul, it was going to be that influential on the others for eternity, as a divine rule.

She is the angel of angles who had sworn to God for enlightening a diamond in the sky for each embodied soul. A beam of hair was to emit for each soul, at the angles theta and phi reflecting exactly its depth and its eternity. As her hair styled as a vortex crown swirling inside, there would be a stream of stars on a spiral pathway rounding the dome, at each turn rising awhile.

Now the time is almost one less than two thousand. It is not a surprise that the oath she made has turned to an extravagant promise! Sitting there all these years, she is bored and tired... The stars are spread all over the sky as the arrows of her hair are angling pale diamonds for unfair theta and imprecise phi.

eva

uğur halıcı

1991

"Gizli bir hazineydim, uzandım bilinmeye,
Yaradılışı yarattım, bilinebileyim diye."
Hadit Kutsi

Eva yılanın verdiği elmayı almadı.

Yılan dedi ki:

- Al ye! Bu bilmenin meyvasıdır.

Eva bilmek istedi.

- Al, iyi ve kötüyü bileceksin.

Eva iyi ve kötüyü bilmek istedi.

- Al, daha akıllı olacaksın.

Eva daha akıllı olmak istedi

- Al, Tanrı bilmeyecek.

Eva, yılanı inanmadı, yılanın verdiği elmayı almadı.

Aden'de bir tek kötü vardı: yılanı konuşuran kötü.
Kötü, Eva'yı sevdi. Onun kendisi gibi olmasını istedi.

Eva kötüyü tanıdı onu sevmedi.

Eva kötüyü anladı, bildi.

Kötüyü bilmek iyiyi de bilmek oldu.
Eva iyi ve kötüyü bildi, farkına vardı.

Eva uzun süre gözükmedi. Tanrı'ya, yılan ve Adam'a gözükmedi.
Eva gizli dolaştı. Dolaşırken düşündü.
Otururken, yatarken, uyurken düşündü.

Eva farkına vardı.

Eva beyaz ve siyahın,
yerin ve göğün,
aydınlık ve karanlığın
farkına vardı.

Eva bahçenin farkına vardı.
Bahçe ve kendisinin farkına vardı.
Eva ve bahçe farklı oldular, birbirlerinden ayrıldılar.
Eva yaşadığının farkına vardı.

Farkına varmak Eva'yı sarstı.
Eva daha çok düşündü.

Düşününce anladı. Anladı ki Tanrı'ya söylemeli.

Ve anladı ki Tanrı'ya söylemesi gereken şey
yılanın yaptığı değil,
Tanrı bunu bilir.

Kendisinin yaptığı da değil.

Söylemesi gereken şey:
bunu söylemeye karar verdiği...

Eva Tanrı'ya kararını söyledi.

Yılan, Tanrı'ya Eva'nın iyi ve kötüyü bildiğini söyledi.

Tanrı Eva'ya dedi ki:

- İyî ve kötüyü biliyor musun?

- BİLİYORUM!.

Tanrı Eva'yı bahçenin dışına attı.

Onu bahçenin olmadığı,
güneşin olmadığı,
ışığın, hiç bir şeyin olmadığı yere attı.
Tanrı ona vücudunu bile vermedi.
Onu, evreni var etmeden önceki
ve yok ettikten sonraki yokluğa
vücutsuz attı.

Bu yoklukta bir tek Eva, kendisi vardı.
Orada bilecek başka hiç bir şey yoktu.
Eva orada çok az, ama çok uzun zaman kaldı.
Eva kendisini anladı.
Düşündü ve var olduğunu bildi.

Eva Tanrı'ya
- Beni al, dedi.

Tanrı onu kabul etti.

leonidov

yaman kayıhan

2001

Kahramanımızın adı Leonidov. Neden bu tiplemelere 'kahraman' veya 'anti-kahraman' denir pek anlamı yok galiba, ama bu sefer bizimkinin adı Leonidov işte. Tabii Leonidov olmasının çok fazla bir önemi yok. Belki de biraz anlamlıdır bu isim, neyse ..

Hani 'düşman ayağa bakar' veya 'tepeden tırnağa' gibilerden deyimler vardır ya, ister istemez anlatmaya aşağıdan veya yukarıdan başlanacak; bu anlatımın başı da ayaklar olsun isterseniz.

Pek de kocaman ayaklar denemezdi Leonidov'unakilere. Numarası ile söylemek gerekir mi bilmem, ama galiba 44 veya 45 olmalıydı. Hoş zaten o neredeyse devasa postalların içinde kaç numara ayak olduğunu anlamak pek mümkün de sayılmazdı ya .. Postallar epeyce eski olmalıydı, ama pek de aşınmışlıklarını belli etmiyorlardı. Hatta boyalı olduklarında yenice bile görülebilirlerdi. Siz isterseniz bu postalların üzerinde şu açık renkli (beyaz demeye dilim varmadı) tozlukların da olduğunu düşünebilirsiniz, size kalmış.

Üzerinde ise ütülü gözüksün diye yukarıdan aşağıya bir dikiş izi olan, belki de üretildiğinden bu yana hiç ütülenmeyen bir pantolon vardı. Pantolonun renginin belirtilmesinin anlamsızlığının yanı sıra, paçalarının postalların içinde mi, yoksa dışında mı olduğunu da söylemek gereksiz sanki.

Böylece Leonidov'un yaşadığı zamanı istediğiniz gibi yakıştırabilirsiniz. Sözgelimi, bizim Leonidov pekala şu ünlü Napoleon Bonaparte'nin ordusunda görevli olabilir. Sahi onun asker olduğunu söylememiştim, değil mi ..? Boşverin; asker tabii. Eh, bir Fransız ordusu askeri olup da neden ismi Leonidov diye soracak olursanız bu tamamen başka bir konu. Ya da

Leonidov belki de ismine layık bir Rus askeri olabilir. İsterseniz Leonidov ismini bir yakıştırma veya lakap olarak da kabul edebilirsiniz, nasıl isterseniz ?

Gelelim ceketine: Ceket açıkça daha hoş bir görünümüne sahipti. En önemli özelliği de kollarındaydı: Pırpırlardan söz ediyorum tabii. Evet, Leonidov tam tamına onbaşıydı. Üstelik kıdemli. On erden, askerden, insandan o sorumluydu. Başka bir deyişle on kişinin komutanıydı. Gerçi bütün fırçaları üstlerinden o yerdı, ama iş malum on kişiye gelmeye görsün, tartışmasız o komutandı. Diğerleri bir dediğini iki etmeden dediklerini, bazen de isteklerini yerine getirirlerdi .. O kadar.

Ceketinin üzerinde, belini sıkı bir de palaskası vardı ki, sorma gitsin. Silahı da bu palaskaya takılıyordu. İşte yine size kalmış bir durum: İsterseniz tabanca, dilereniz de kılıç deyin, siz bilirsiniz. Ama şurası kesin ki bir silah bu palaskaya takılıydı. Bu onbaşılara özgü bir ayrıcalıktı. Leonidov da bunu bütün ihtişamıyla yansıtmayı pek sever, sanki her an silahına ihtiyacı olacaktı. Sağ elinin baş parmağı genellikle palaskasına takılı dolaşırdı. Gerçi üstlerine selam vermesi gerektiği çoğu zaman bu hafif kabadayı görünümü tavrı pek de işine yaramaz, adeta gizlemeye çalışılırdı, ama sıra astlarına, ordu kalabalığına ve hatta kendi takımına geldiğinde pek alımlı ve güçlü görünürdü doğrusu.

Sıra geldi şapkaya .. Şapka deyip geçmeyin hemen, birazcık sabrederseniz neden önce postallardan anlatmaya başladığımı, neden şapkanın şu yemeklerde sona bırakılan lokma gibi önemli ve özellikli olduğunu anlayacaksınız. Şapka Leonidov'a biraz küçük geliyordu. Diyeceksiniz ki 'yine mi bir koca kafa hikayesi', değil tabii. Zaten konumuz da bu değil. Ama şapkanın hafifçe küçük olması Leonidov'un onu arkaya doğru iterek giymesine daha bir izin verir gibiydi. Öyle ya, şapka arkaya itilir, önden de hafifçe saçlar gözüktür .. Biraz da yana eğimli yaptın mı, deme gitsin. Şapka dediysek öyle basit bir şey sanmayın sakın. Şapka gibi şapka işte. Üstelik üzerinde şu askerlerin takmayı pek sevdikleri metal yapraklı süslerden ve kocaman da bir arma vardı pırıl pırıl.

Hep görünümünü anlattın, ya yaptıkları, yaşamı nasıl diye meraklandığınızı biliyorum, ama beklediğinize degecek pek bir özelliği maalesef yoktu Leonidov'un. 20 - 25 Yaşlarında olmalıydı. Erlerden biraz yaşlıca, yüce komutanlardan da genç .. Zaman zaman şapkasını eline alır gibi yapıp kafasını kaşıyan, burnunu karıştıran, ilkokulun ötesinde eğitimi olmayan, arada sırada - o da eline geçerse - bir kaç bir şey okuyan (siz bunu okumaktan saymayın, ama okuma - yazması var sayılabilir), askerliğin de kısıtlamaları ile pek yıkanamayan, sık olmayan sakalları ile iki - üç günde bir ancak tıraş olan, tırnaklarının arası çoğunlukla kirli, bekar, kadın peşinde, saçma sapan sayılabilecek biri işte .. Ne oldu,

beğenmediniz mi ? İşte size Leonidov'un portresi, gördünüz mü, hiç de beklediğimize değmedi işte. Önemli olan onun sıradanlığı, asker ve hatta onbaşı olması, o kadar.

Adam (eğer adam sayılması gerekirse) asker olduğuna göre artık savaştan bahsetmenin sırasındır, ama doğrusu Leonidov'un ordusu savaşta değildi. Yani şu bildiğimiz Mısır seferi, Balkan savaşı veya II. Dünya savaşı gibi bir savaşta değildi ordusu, fakat dünyada savaş ne zaman eksik olmuş ki. Elbette irili ufaklı pek çok savaştan bir kaç her zaman vardır, ve Leonidov da bu her zaman olan savaşlardan birinin içinde sayılabilirdi ..

O gün her zamanki günlerden birisiydi. Bütün askerler gibi Leonidov da erkenden kalktı. Bugün tıraş olacağı günlerden birisiydi. Özensiz ama uzun süren bir tıraştan sonra (onbaşılardan bazı şeyleri biraz uzatma hakkı olmalıydı, değil mi ?) zaten pantolonu ile yattığından ceketini giydi. Ceket önemliydi, palaska ve şapka tabii daha da önemli .. Çift çorabının üzerine (hava soğuk olmalı) postallarını da geçirdi. Artık onbaşılığa hazırды.

Söylemeyi unuttum, sigara da içiyordu Leonidov ve günün ilk sigarasını yaktı daha hiç bir şey yiyip, içmeden.

Askerlikte onbaşılardan ne iş yapar ? Takımını yürütür, küçük nöbetleri, sıradan kaçamakları halleder falan filan, ama Leonidov'un bu gibi takıntıları fazlasıyla yoktu. Onun görevi diğerlerinden çok farklıydı. Pek de umursamazdı, hatta üzerinde hemen hemen hiç düşünmezdi. Fakat bazen kendisini şöyle yarım bir tanrı gibi gördüğü bile olurdu. Neden mi ..? Sormamayı tercih ederdiniz, ama ne yapalım onun böyle bir görevi vardı işte.

Sarsak adımlarla, parmağı yine palaskasında, şapkası arkaya kaykılmış, sigarası ağzında binbaşının odasına yöneldi sabah sabah. Öyle çavuşun, üst çavuşun, teğmenin, üsteğmenin, yüzbaşının filan değil, doğrudan binbaşının odasına. Merak ettiniz, değil mi ? Öyle ya kimdi bu Leonidov dedikleri. Yoksa bir yerlerden torpilli birisi olmasın sakın. Hayır, torpilli birisi değildi. Hatta belki de en torpilsiz, en talihsiz askerlerler birisiydi.

Önce kapının dışındaki kağıtlara şöyle bir baktı. Okuma - yazması işte bu noktada çok işine yarıyor, görevi eğer asılmışsa, binbaşının odasına girmeye gerek kalmadan öğreniyordu. Doğrusu binbaşı ile öyle her gün konuşuyor olmak bir tür ayrıcalık gibi geliyorsa da, sıkıcı ve bunaltıcı tarafları daha fazlaydı. Ayrıca binbaşı da kendisinden pek hoşlanmazdı. Zaten kimse Leonidov'dan pek hoşlanmazdı ya, neyse ..

Bugün şanslı günlerinden birisiydi. Görev emri erkenden - şu binbaşı da işgüzarın tekiydi vesselam - asılmıştı bile. Sadece bir görev, ama olsun. Boş oturmaktan iyi denebilir, fakat bu

görev için - en azından başkalarının gözünde - boş oturmak kesinlikle daha iyiydi .. Leonidov için değil tabii. Ne olursa olsun, o bir onbaşıydı ve bir de görevi vardı.

Her zaman üç kopya olarak asılan görev emrinin üstteki iki kopyasını hafifçe yırtarak aldı. Özensizce katlayarak ve ayrıntılarını okumadan cebine tıktırdı. Daha vakit vardı ne de olsa. Acele etmeden takımının kahvaltısı ettiği - kahvaltısı denebilirse - binaya yollandı. Kahvaltısının sonuna doğru ancak yetişebilmişti. Zeytine, pek kalmamış peynire iltifat etmeden bir parça ekmeğ aldı. Koca lokma ağzındayken adamlarına seslendi. Öyle pek bağıra çağıra askerce bir sesleniş değildi, ama her zaman olduğu gibi adamları ve binada bu sesi duyabilen herkes sanki şöyle bir sessizleşti.

On er keyifsizce kalktılar ve sıraya girdiler. Hala vakitleri vardı. Leonidov'un komutasında - gerçi hiç komut vermemişti ama - emir almışçasınının alışkanlığı ile yürümeye başladılar. Meydanlık yere geldiklerinde sigara içecek zamanları kalmıştı. Leonidov da yaktı bir sigara daha kayıtsızca.

Görevin saati geldiğinde on kişi kendiliğinden sıraya girdi yanyana. Leonidov biraz uzaklarındaydı.

Nihayet asker olduğunu hatırlatan adımlarla, sertçe yürüdü, neler söylediği anlayılamıyordu, ama sigara ve bir de göz bağı uzattığını herkes görebildi. Yerine döndü, sakince ve alışkanlıkla "ateş" dedi.

mavi
yaman kayıhan
2001

Genel olarak; ortada bir Manchurian Candidate durumu var gibi gözüküyordu denilebilir. Denilebilir diyorum, çünkü açıkçası ben de pek emin değilim.

Önce bana ilk gelişinizi hatırlatmak isterim: Normal sayılabılırdiniz. Şimdi 'normal' de ne demekmiş demeyin sakın .. Bilirsiniz; normal gibi normal işte. Yani belirgin bir gariplik saptayamadım doğrusu. En azından ilk başlarda. Neden bana geldiğinizi de anlamış değildim .. Belki birisi önermişti, belki de sadece tabeladan etkilenmiştiniz, bilemem. Zaten hiç sormaya gereksinimim de olmadı. Daha doğrusu olaylar o kadar hızlı gelişti ki, beni nasıl bulduğunuz önemini hemen yitiriverdi. Hem bu tip sorular girizgah için kullanılmazlar mı ?

Ben kim miyim: Psikiyatrist gibilerden birisi işte. Gibilerden diyorum, çünkü aslında yeterli çaba ile (bu çaba neyse ki hiç yeterli olamaz da mesleğimizi sürdürebiliriz) herkesin bir kısım en azından kendisinin de psikiyatristi olabileceğini düşünmüşümdür hep .. 'Kendisinin de' dedim de, tabii hepimiz biliriz ki, herkes herkesin psikiyatristi olabilir, ama kendisinin asla ..! Neyse bu başka bir konu.

Evet açıkçası 'normal'diniz. İlk bir kaç görüşmemizde - neyse ki öyle yatmaya zorladığım divanımı, berjer koltuğumu, ya da psikanaliz saçmalıklarını çoktan gerilerde bırakabilmişim - olsa olsa sizden iyi bir arkadaş olabileceğini düşünebilmişim. Sapmalarınızın ilkinin ne zaman yakalayabildim ben de tam bilemiyorum. Belki sadece mesleki bir refleksti .. Sonrası ise biraz daha kolay başladı. Başladı demek zorundayım, çünkü devamı hiç de kolay olmadı.

İlk hipnotik denemelerimiz - kişiliğinizi düşündüğümüzde - tabii ki başarısızlıkla sonuçlandı. Ta ki şu meşhur 10, 9, 8 .. 3, 2, 1 jargonunun denemelerimizden birisinde başarılı oluvermesine kadar. Ben iyisi mi anlattıklarınızı sizin ağzınızdan aktarayım, neme lazım bakarsın daha iyi olur ..

Galiba bir şeyin içinde yüzüyor olmalıyım. Yüzdüğümü tam anlayamıyorum, ama yüzüyor olmaktan başka bir anlatım yolunu bulamıyorum açıkçası. Öyle su gibi daha akışkan bir şeyin içinde değilde, daha yoğun, beni kolaylıkla üzerinde tutuveren bir garip sıvı işte. Sözelimi boza veya cıva gibi bir sıvı .. Sıcaklığı da benimkine yakın olmalı, çünkü adeta etrafımda ne var, ne yok hissedemiyorum.

Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Anladım ki, bir biçimde bağlanmışlar. Sanırım üzerimde giysi namına da bir şey bırakılmamış. Kolaylıkla nefes alabiliyorum, ama aldığım nefeslerde ortamımı anlayabilmeme yardım edebilecek hiç bir ipucu yok.

Bu duruma nasıl düştüm, kimler bunu yaptı, burası neresi, saat kaç, ya da belki de daha önemlisi hangi ayda veya yıldayız bilmiyorum. Bilemiyorum. Sonra düşünebilmeye başladığımda, galiba bunun bir tür ilacın etkisi olduğunu anlar gibi oldum, ama durumumu anlamak için bu da ipucu olamadı.

Başımı oynattıkça sanki boynumun etrafında birşeylerin temasını hisseder gibiyim hayal meyal .. Gözlerimi ise ya hiç açamıyorum, ya üstlerine bir şeyler kapatılmış, ya da o kadar karanlık ki açsam da farketmiyor.

Bu kadar ön açıklama sanırım yeterlidir. Çünkü önemli olanı sonrası. İsterseniz yine sizden dinlemeye devam edelim.

SİYAH

Her yer simsiyahtı. Simsiyah demek yetmez, çünkü bunu kendi simsiyahlıklarınız ile anlarsınız ancak. Kelime anlamı ile siyah hiç bir ışığın yansıtılmadığı renk, ya da renksizlik olarak tarif edilebilse de, bilirsiniz ki siyah denince bir tür renk algularız. Simsiyahı ise siyah kadife kumaşlar, aysız geceler filan gibi tarif ederler hep. Ama şurası kesin ki siyahta ve hatta simsiyahta görülebilen bir şeyler her zaman vardır. Siyahlığı ve simsiyahlığı hep algularız .. İçimizi ferahlatan da, hem siyahlığın veya simsiyahlığın kendi parıldamaları, hem de bu parıldamaları da yaratan çevrelerindeki renkler ve oluşumlardır. Ya her yer siyah, simsiyah olursa. Hiç parıldamasız, hiç ışiksiz.

Simsiyahlığımı bir kara delik gibi algılamak daha kolay olabilir. Hani şu her türlü ışığı da çektiği kabul edilen evrendekiler gibi. Böyle söylerken beni delirmiş filan sanmayın lütfen. Tabii ki delirmedim, ama gelin görün ki - durumum için 'görün' demek yanlış oldu - hiç ama hiç bir şey göremiyordum. Belki kör olduğumu düşünmek daha kolayınıza gelebilir, ama kendimi hiç kör gibi algılamıyordum. Hem zaten şimdi kör olmadığımı da görüyorsunuz. Geçici körlük ..vs gibi şeylerle de uğraşmayalım isterseniz.

Sanki kendi vücut ısımdaki kapkara bir evrende yüzüyordum.

Bu duruma nasıl düştüğümü hatırlayamadığım gibi, ne kadardır bu durumda olduğumu da bilemiyordum. İlk kendime gelişimin üzerinden - buna kendimi kaybetmek demek daha mı doğru olur bilmiyorum - ne kadar geçti onu da anlayamıyordum. Ama zaman ne yavaşlıkta veya ne hızlılıkta geçiyordu bilinmezse de, geçiyordu işte.

Zamanın geçtiğini bilmek daha da yıpratıcı oluyordu. Öyle ya zaman geçiyordu, ama durumumda hiç bir değişiklik olmamasının ötesinde, bu durumumun farkında olmak giderek beni çıldırtacak hale adım adım, sonra da koşarak yaklaşıyordu.

Şimdi kalkıpta, insan nasıl olur da boza kıvamındaki bir şeyin içinde yüzer ve kapkaranlıktan başka bir şey algılamaz demeyin. Bu bir tür bana inanmamak olur, sizi bilmem ama ben bu durumdayım - en azından durumdaydım - işte.

Burada galiba benim de biraz gidişata karışmam gerekiyor. Çünkü ben açıkçası inanıyorum. Eh mesleki deneyimleri dikkate alarak en azından bana inanabilirsiniz sanıyorum. Neyse, biz dinlemeye devam edelim ..

BEYAZ

Kendime gelişimin, simsiyahlığım üzerinden ne kadar geçti hiç anlamamıştım. Arada kendimi kaybediyor, zaman zaman da uyuyordum herhalde. Ama öyle sizin uykularınız veya uykusuzluklarınız gibi değil. Belki sadece on dakika - bulunduğum ortama göre 'dakika' sözcüğünün bir anlamı olmasa da ben sadece anlatım kolaylığı için kullandım bu bildik zaman dilimini - uyuyakalıyordum, ya da sadece on dakika uyanıktım, bilemiyorum.

Uyandığım zamana mı geldi, yoksa uyanırken birden bire mi oldu anlayamadım, ama sanki bütün ışıklar birden bire aydınlanıverdi. Yoksa bana mı öyle gelmişti, rüyada mıydım diye düşünmeye çalışırken geçen zaman içinde beyazlığı, hatta bembeyazlığı kesinleştiren gözlerimdeki yoğun acıydı. Burada 'yoğun' sözcüğü, içinde bulunduğum sıvı gibi bir anlam

taşıyor bence. Çünkü size de olmaz mı, hani karanlıktan birden bire aydınlığa geçiverdiğinizde gözleriniz kamaşır, kısa bir süre de olsa bir şey göremezsiniz .. Ama benim durumum epeyce farklıydı, gözlerim de öyle sizinki gibi sızlamıyordu, bu 'yoğun bir acıydı .. Ne yapayım, doğal olarak - sanki kapkaranlığımdan kurtulmak isteyen ben değilmişim gibi - sınıksıkı kapattım gözlerimi.

Sonra yavaş yavaş ve daha çok da simsiyahlığımdan kurtuluyor olmanın umuduyla açmaya çalıştım gözlerimi. Bu süreç de çok uzun gibi geldi bana. Ama sonunda umudum gözlerimdeki acıya baskın çıktı, yaşlar akarak, acıyarak açtım gözlerimi.

Beyaz siyahın, bembeyaz da simsiyahın negatifi ise durumum hiç de iç açıcı olmadı. Şimdi de her yer bembeyazdı o kadar. Simsiyahlıktan iyidir diyeceksiniz, ama hiç de öyle değil. Bunu bilen bilir. Sizin bembeyazlığınızın da simsiyahlık tarifleriniz gibi olduğunu tahmin edebiliyorum. Yani diğer ışıklar ve çevredekilerle birlikte bir bembeyazlık .. Benimkisi ise tam ve kesin bir beyazlık, bembeyazlık ..

Başımın etrafında hissettiğim o temasların sadece başımın içinde olduğu kürenin boynuma dokunan bölümleri olduğunu anlayabildim hiç değilse. Fakat kürenin boyutlarını hiç bir zaman anlayamadım. Baktıkça, etrafına bakındıkça pürüzsüz, anlamsız, beyaz, aydınlık bir küreydi, o kadar.

Söyleyin bakalım, simsiyahlığı mı, yoksa bembeyazlığı mı tercih ederdiniz ..?
Benimse tercih hakkım yoktu ..

Benim de tercih hakkım yoktu .. Haydi bakalım, bir de kendinizi benim yerime koyarak bu durumda ne yapılmalı siz söyleyin, siz çok bilenler ..

MAVİ

Geçen zamanı yine anlayamadım, ama birden şu her şeyin başladığı an gibi, şu simsiyahlığın bembeyazlığa dönüşmesi gibi, her şey birden bire masmavi oluverdi.

Şu açık havalardaki gök mavisi gibi ..

metamorfoz II

uğur halıcı

2000

Xron kristalinin son tıklaması ile tedirgin düşlerden uyanan 01010011-01100001-01101101-01110011-01100001 (Zamza okunur), başını biraz öne eğerek kendini görmeye çalıştı. 11100111 giga Xron-11 zaman birimi (=1200 yıl) öncesi yaşamından arta kalmış bu istem dışı hareket tümüyle anlamsızdı.

Sanki yüksek bir gerilime tutulmuş gibi içini titreten duygudan kurtulması için beklemekten başka bir seçeneği yoktu. Beyninin ceza merkezine odaklanan uyarım vurumları kesildiğinde bir rahatlama hissetti. Biraz önce ne olduğunu anlamaya çalıştı, ancak bir şey hatırlamadı.

Düşüncelerini toparlamaya özen göstererek sistemle bütünleşti, çalışmaya koyuldu. Bağlı olduğu tümleşik beyin alt grubunda başlatılan REM uyku safhası ile ilgili beyin fırtınası devam ediyordu. Uykunun bu safhasında gözlerin yaptığı hızlı hareket nedeniyle sınırlı enerjinin gereksiz yere harcandığına inanan ana merkez, bu konuya özel bir ilgi gösteriyor ve REM safhasının uyku modundan çıkarılmasını sağlayacak bir yöntemin geliştirilmesi için baskı yapıyordu. Aradan geçen kısa sürede iki yeni ileti gelmişti:

- > Hızlı Göz Hareketi = Gereksiz enerji kullanımı
- > alfa ritmi

Bir ileti de kendisi yolladı
< Bellek düzeni için gerekli

Yenileri geldi.

- > Çalışma/Toplam zaman oranı artar
- > Verim artar

Bir ileti daha yolladı.

- < Konsantrasyon azalabilir
- > Verim azalır
- > REM safhası korunurken Hızlı Göz Hareketi önlenilmeli
- < REM'le ilgili Gen Bombardımanı projeleri bir işe yaramadı

Ana merkezden gelen "0", tüm iletilerin tepesinde duruyordu. Bu ileti aslında yeni değildi, ancak silinmiyordu. Farkında olmadan iletiye yoğunlaştı. Bir kaç hiper bağlantı iç içe açıldı ve bir düşünce sarmalına erişti: "Sistemdeki her bir beyin tarafından üretilen tüm düşünceler ana merkezde toplanmaktadır." İletideki her şeyi neredeyse ezber biliyordu. "Tüm düşüncelerin tek bir merkezde toplanabilmesi neslimiz için çok önemli bir aşamadır." Tekrar etmenin ne gereği var, diye düşünürken gelen hafif bir ceza uyarımı onu devam etmeye zorladı. "Neslimiz büyük bir bilgi birikimine ve düşünce gücüne sahiptir. Bu bilgi birikimi sayesinde ..."

İletide kendisine izin verilen tüm bağlantılardan geçerek, her bir sarmala tek tek yoğunlaştı, hepsini tekrarladı. İki sarmalın daha boşaltılmış olduğunu farketti. Birkaç tanesinde de ufak değişiklikler yapılmıştı. Yeni eklenen bir sarmal yoktu.

Beyin fırtınasında ortaya çıkan anahtar sözcüklerle, ana bellekten bir arama yaptı. Daha önce üzerinden geçmediği bir kaç yayını dikkatle inceledi. REM'le ilgili son Gen Bombardımanı projesinin raporunu ana bellekten indirdi. Raporun kaynakça bölümünde listelenen yayınlara, verilen bağlantılardan erişti. Bu yayınları da bitirdiğinde oldukça yorulmuştu.

Beyin fırtınası iletilerini bir kez daha kontrol etti. Yeni bir ileti gelmemişti. İşte bu anı seviyordu. Dinlenim moduna geçişe izin verildi. İstediklerini yapabilirsiniz.

Tercihim hiç bir şey yapmamak. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz alfa ritmi iyi gelir. a, a, a ... a, .. a + q, teta nereden karıştı, a, a, a, a + q, a + q... Olmuyor...

Sistemle bütünleşti. Kendine yakışıklı bir mükemmelleştirilmiş sürüm 7.2 dış görünüşü seçti ve 7.2 ortamına bağlandı. Beyninin görsel alanında bir eğlence merkezi belirdi. İçerisi tıklım tıklımdı. Tekdüze bir ritmi tekrarlayan saçma sapan bir müzik sonuna kadar açılmıştı. Hepsini mükemmel görünüşlü insanlar birbirlerine seslerini duyurabilmek için

bağıra bağıra konuşuyorlardı. Köşedeki dev ekranda yayınlanan maçın gürültüsü... Cep tele-makinalarının bipleri...

Kenarda tek başına oturan bir kadın kendisine göz kırptı. Bir yandan elindeki tele-makinadan konuşuyor, bir yandan da yanına gelmesi için kendisine işaret ediyordu. Kadının üzerinde yanıp sönen LED'lerle donatılmış, cafcacılı bir giysi vardı. Aklına yılbaşı ağaçları geldi. Gülmemek için kendini tuttu.

Sağ taraftaki oyun makinasından, frekanslı alçalıp yükselen bir sesle birlikte, oluk oluk markalar dökülmeye başladı. Makinanın başındakiler neşeyle çılgınlık atıp zıplıyorlardı. Makinanın yanıp sönen ışıkları, kadının lambalarına karıştı, kadınınkiler makinaya... Burada daha fazla duramayacağını anladı.

Sakin, huzurlu bir yer istiyordu. Özgün sürüm 0.0 ortamına geçerek kendi geçmişine bağlandı. Ağaçlık bir göl kenarındaydı. Derin bir nefes aldı. Baharın yağmur sonrası çimen kokusuyla dolu serin havasını ciğerlerine doldurdu. Göle eğilerek yüzünü yıkadı. İşte burada, kendini iyi hissediyordu. Kuru bir ağaç altı buldu, oturdu. Ayaklarını uzatıp sırtını ağaca dayadı. Yaprakların üzerindeki yağmur damlaları, yükselen sabah güneşinde parıldıyordu. Gözlerini kapadı. Hafif bir rüzgar, nemli yüzünü serinletti. Uzaklardan gelen böcek seslerini dinlemeye koyuldu.

-Ben kararımı verdim.

Bu sesi, aradan geçen onca zamana rağmen hemen tanıdı. Gözlerini açtığı anda, gölden yansıyan ışıkta onun ince silüetini gördü. Arkası dönüktü. Gölün kenarına dikilmiş, elindeki ağaç dalıyla suya bir şeyler çiziyordu.

- Ben kararımı verdim, diye yineledi. Katılmayacağım. Sen istiyorsan katıl!
- Neden? O kadar tartıştık bu konuyu. Katılmayı kabul etmiştin hani?
- Vazgeçtim.
- Vazgeçemezsin! Birlikte olacağız.
- Ben şimdiki halimizle birlikte olmak istiyorum.
- Yine tartışmayalım. Birlikte olacağız. Çok uzun yaşayacağız..
- Ne olacağını bilmediğimiz bir şekilde, değil mi?
- Özel olarak seçilen birkaç kişi arasındayız. Bu bizim için bir şans.
- Yapma, sen bir bilim adamısın! Bu, pekala bir şanssızlık anlamında da yorumlanabilir. Uzun yaşamak neden mutlaka iyi bir şey olsun?

- Uzun yaşamayı kim istemez? Seçilenler arasında olmak için kimbilir kimler neleri feda ederdi?
- Uzunca yaşayacağın sürede belki ölümsüzlük de verirler, ne dersin? Bunu gerçekten ister misin?
- İntihar diye bir şey var. Yeter ki ölümsüzlüğün olsun, istediğin zaman bitirirsin.
- Sana ileride ne yapacaklarını şimdiden bilemezsin.

Xron kristalinin tıklamasıyla dinlenim zamanı sona erdi. İçine yerleştirildiği geliştirilmiş göz küresinin iç çeperindeki yüzlerce nokta verici, çalışma moduna geçiş emrini beyindeki ilgili merkeze gönderdi. Dağıtık veri toplayıcılardan derlenen iç ve dış görüntüsü, kör noktada toplanan sinir lifleriyle ana merkeze iletildi. Pelte kıvamındaki gövdesine oranla acınacak kadar cılız altı uzantı 470 nanometre dalga boyunda parıldayan yoğun sıvının içinde hafifçe ileri geri dalgalanmaktaydı. Besin-hormon iletimi ve arıtım için kullanılan ortadaki iki uzantı, kör noktanın tam ortasındaki delikten geçerek başka bir yerlere doğru uzanıyordu. İşlevlerini yitirmiş diğer dört cılız uzantı, kol ve bacakların olması gereken yerdeydi. Yaratılış gezegeni zamanıyla 12 haftalık bir özgün sürüm 0.0 fetusuna oldukça benziyordu. Düzenli aralıklarla alınan ve hiç bir zaman kendisinin erişmesine izin verilmeyecek görüntüsü bir sarmala dönüştürülerek ana merkezdeki yumuşak bellekte bir yerlere depolandı.

"0" iletisinin erişilmesine izin verilmeyen bir sarmalında şu bilgi vardı: "Bu gelişmiş sistemde ölmek, ancak tüm sistemin çökmesiyle mümkün olacak, çok uzak bir olasılıktır" . Ötenazi ise, kişinin değil toplam verimin ön planda tutulduğu bu gelişmiş (!) sistemde, sarmallardan tümüyle silinmiş bir kavramdı.

olmadı

uğur halıcı

2001

Güneşin bulutlardan görünmediği, ama yağmurun da yağmadığı gri sonbahar sabahında, evrak müdürlüğünde görevli Seyfullah beyin bodrum katındaki güneş almayan evinde, yatağının başucundaki oymalı Viyana komidinin üzerinde duran, akşamdan yediye kurduğu, tepesi çin çin kubbeli, Macar malı tumbul saatinin yeşil fosforlu akrebi Romen rakamıyla VII üzerine gelemedi, çalmadı. Her sabah saatinin çalmasından hemen önce uyanan Seyfullah bey, bazılarının tabiriyle Seyfullah efendi, herhalde akşam kendi elleriyle yapıp biraz fazlaca kaçırdığı yumurtalı patatesten olacak, o sabah çalmayan saatinden önce uyanmadı.

Uyandıktan hemen sonra dış kapıya taze sabah ekmeği için naylon torba asardı, uyanmadı, asmadı. Kapıcı asılmayan torbaya ekmek koymadı, "Acaba unuttu mu ki?" diye bir incelik gösterip de zili çalmadı.

Saat dokuza doğru, yazın ve hatta sonbaharda da yağmayan yağmurlar yüzünden, iki günde bir kesilen sular musluktan akmadı. Seyfullah bey, her sabah özenle sinek kaydı tıraş olurdu, ne yapalım bu sabah tıraş olmadı. Kovada, tasta su yok, elini yüzünü yıkamadı.

Pazar günleri yıkayıp ütilediği, ah refikası hayatta olsaydı bu işleri ona bırakır mıydı, ince tel askılara geçirip, her birinin önünü ve askıların da kancasını aynı yöne getirerek astığı beyaz gömleklerin durduğu ceviz dolabın kapağı, dün gömlekleri astıktan sonra mentesine zeytinyağı sürmüştü, gıcırdamadı. Tıraş olmamış, üstelik de yıkanmamış bir suratın altına ne beyaz gömlek, ne kravat yakışır! Evrak müdürlüğünde çalıştığı kırk dört yıl boyunca, dile kolay, bir gün bile aksatmadan beyaz gömlek giyip, itinayla kıravat takan bu titiz adam, o gün beyaz gömlek giymedi, kıravat da takmadı.

Su yok, ekmek yok! Su olmayınca çay da yok. Yeşil muşambalı mutfak masasında kahvaltı yapmadı. Midesi yumurtalı patatesten, deve hamuru gibi, fazlaca şişkin, kahvaltıya zaten bir ihtiyaç duymadı.

İşine geç kaldığı, hele ki haber vermeden, o zamana kadar hiç olmamıştı. Pazar günü fazladan aldığı iki gazetenin üzerine, akşam bulmacalarını çözdükten sonra, öylece bıraktığı gözlüğünü sabah yanına almadı. Günlük havadisleri öğrenmek için otobüste okumak üzere bakkalın önünden geçerken bir gazete alır, bakkalla havadan sudan, ya da hükümetin hallerinden bir iki laf ederdi, bakkala da uğramadı.

Sabah kalabalığı dağıldığından durakta bekleyen pek kimse kalmamış. Otobüse binerken birbirini itekleyen, sıkıştıran, "İlerleyelim beyler" diyen olmadı. Aylık otobüs kartını şoföre göstermedi, şoför de bir şey sormadı. Üstünde "Ekspres" yazan otobüs, Dikmen'den Kızılay'a kadar hiç bir durakta durmadı, ayrıca, sağa dönerken durmaya ne gerek var, Meclis kavşağındaki kırmızı ışıkta da durmadı.

Dairede, patlıcan musakka yaparken patlıcanların önce yağda kızartılıp kızartılmayacağı üzerine tartışan memurelerden, her zaman vaktinden evvel daireye gelen Seyfullah beyin gecikmesine hiç aldırın olmadı. Sabah işe vardığında havadislerin geri kalanını okumaya başlamadan önce, salonun en arkasındaki yere itilmiş masasının yanındaki zile basıp çaycıdan bir orta kahve isterdi, bu vakitte kahve istemedi; çaycı ise kendiliğinden kahve getirmek gibi bir lüzum hissetmedi. Hatta memurelere çay dağıtırken, bu adam niye kahve istemedi diye kafasını döndürüp de bakmadı.

Ceketini, açık duran kapının arka yanındaki çiviye, duvardan kireç sürtülmesin diye amerikan bezinden bir kılıf geçirerek askıyla asar, beyaz gömleğinin kolları kirlenmesin diye de siyah kolluk takardı, beyaz gömlek giymemişti, siyah kolluk takmadı. Gözlük evde duruyor, gözlüğünü de takmadı. Öğleye kadar bir şey yapmadığı gibi, öğle vakti midesinde iyice şişerek ağzının kenarından akan deve hamurunu silmek için pantolonunun cebinden ütülü mendilini çıkarmadı, önceden olsaydı tahammül edemeyeceği bu iğrençliğe karşı da herhangi bir şey yapmadı..

Cuma dağıtılması gereken maaşların ancak bugün öğleden sonra dağıtılabildiğini haber alan memureler alt kattaki muhasebeye üşüşürlerken, aldığı maaşın yarıdan fazlası bakkal, manav ve kasaba gidecek olan Seyfullah bey, neyse ki ev kendisinin, maaşını almadı. Memurelerin, bazen de aşağı katlardan bir hademenin, deftere işlenmek üzere bir şey

dmeden masasına bıraktığı, gün boyunca üst üste yığılan evrakların - eskiden olsaydı anında deftere kaydedirdi - hiç birine bakmadı.

Havaların artık epeyce soğumuş olmasına rağmen tasarruf nedeniyle kaloriferlerin yakılmadığı dairede saat dört olduğunda, sabahki tartışmanın sonucunda bu akşam ne pişecek kaygısından kurtulmuş olmanın memnuniyetiyle eve koşuşturan, ama her biri kendisinin eskiden bildiği usule göre patlıcan musakka pişirecek memurelerden hiç biri kalmadı. Ucu islatılmış uzun saplı sarı süpürgeyle daireyi öylesine bir temizleyen hademe, midesinin yanı sıra artık elleri ve ayakları da şişen Seyfullah bey orada mı, değil mi pek farkında olmadı.

Pazartesi'leri eve gitmeden evvel Sakarya'da birlikte bir tek attığı, giriş katında görevli neredeyse otuz yıllık dostu Osman efendi, yemeğe torunları geleceğinden, o akşam daireden çıkarken telefonla aramadı, çalmayan telefonu açan olmadı.

Seyfullah bey tek başına Sakarya'ya gitmedi. Dönüşte de bakkala uğramadı. Evinin sobasını geçen haftadan kurmuştu, ama yakmadı. Işıkları ve televizyonu açmadı, kendi bildiğince patlıcan musakka yapmadı.

Salonda asılı saatli maarif takviminden, 2 Kasım tarihli yaprak o gün ve daha sonra koparılmadı. Dört kızdan sonra oğlan doğdu diye Bayrampaşa'da şerefine koçlar kestirtip fakirlere dağıttıran Ankara'nın vaktiyle varlıklı eşrafından merhum Abdullah beyin hiç bir şeyini esirgemediği biricik oğlu; başkasında gönlü olduğu halde onbeş yaşında görücü usulü evlendirilen merhume Saniye hanımın saygıda kusur etmediği muhterem kocası; Almanya'da kendinden oniki yaş büyük, iki çocuklu dul bir kadınla - her ne kadar karşı çıktıysa da - evlenen "body guard" Sadık'ın ve de "şarkıcı olacam" diye kocasından boşanan - yoksa şarkıcı oldu diye kocası mı onu boşamıştı - ama üçüncü sınıf gazinolardan bir üste geçemeyen - adını anmaktan utandığı - üvertür Şeyda Deniz'in yıllar var ki aramadıkları eski kafalı babaları; 1936 doğumlu, rüşvet almamış, haram yememiş evrak memuru Seyfullah beyin, o sabah emektar saat çalamadan hemen önce öldüğünden, bodrum katındaki kokular boyasız apartman girişine yayılıncaya kadar günlerce kimsenin haberi olmadı.

piyano

yaman kayıhan

2001

Upuzun bir koridor, ya da tünel benzeri bir yerde olduğunu anladı. Gerçi tavan pek alçak sayılmazdı, ama yine de sanki biraz üstüne üstüne gelir gibiydi. Ayağa kalktığı anda hani şöyle bir zıplasa degecek kadar yakın bir tavan .. Sağ ve sol duvarlar da ellerini yana açtığı anda öyle pek uzak sayılmazlardı. Koridorun sonu ise sanki görünmezcesine uzaktaydı.

Dar ve basık koridorunda şöyle bir gidip geldi, sonra da zıpladı. Tünelsi koridor iyi cins bir tahtadan, hatta belki de daha kıymetlice bir malzemedan yapılmış gibi geldi adamımız "D.O."ya. Dahası yer ile duvarların, duvarlar ile tavanın birleştiği bölümlerde de sanki bir bütünsellik, sanki bir bütünlük vardı. En garip olanı bu upuzun koridorda hiç bir eşyanın bulunmayışıydı. Bazı yerlerde, duvarlarda ve tavanda sanki tutunmak veya belki de çekmek için yapılmış gibi gözükten kayışlar, tutamaklar gibi eklentilerden başka hiç bir eşya yoktu. Ne bir koltuk, ne bir halı, ne de bir ışık kaynağı. Ama ışığa pek bir gereksinim yoktu nedense. Çünkü, ne görülecek ne de görülemeyecek hiç bir şey yoktu işte ..

Eşya yoktu, ama giysi de yoktu .. Zaten başka kimse de yoktu.

Önce yavaş yavaş, sonra da hızlanarak koridorunun sonuna kadar gidip geldi. Bunu bir kaç kere daha denedi. Öylesine uzun bir koridordu işte. Ancak birkaç kere gidip geldiğinde ayırdına varabildiği, adımlarının hemen hemen hiç ses çıkartmamış olmasıydı. Yoksa küçük bazı sesler çıkartmış mıydı ? Hayır, hiç ses yoktu.

İçten içe bir görevi var gibi geliyordu. Ama sonra sıkıldı ve oturdu rastgele bir yere. Görevi kesinlikle şu kayışlar ve tutamaklarla ilgili olmalıydı. Çünkü nereden girdiğini bilemediği bu uzun odanın ne bir kapısı, ne de bir penceresini henüz keşfedememişti. Zaten kapı ve

pencere aramak da içinden gelmiyordu. Adamımız "D.O." sanki kendiliğinden buradaydı, kendiliğinden de burada kalacaktı; o kadar. Fakat yine de o kayışlardan, tutamaklardan bir şeyler yapmak için erken olduğuna karar verdi, oturmasına devam etti.

Koridorun bir ucuna daha yakın oturuyordu. Birden sağ tarafındaki duvarın biraz ileride daraldığını ve diğer uca kadar da öyle devam ettiğini fark etti. Bunu daha önce fark etmemiş olmanın verdiği hislerle dopdulu ve biraz da merak içinde sağa doğru yürüdü ve duvarı özellikle daraldığı bölümde yoklamaya başladı. Duvar bir kere hafifçe daraldıktan sonra bir kez daha daralmayarak sonuna kadar gidiyordu.

Bugünlük bu kadarı çok fazla geldi, duvarın dar ucunda dinlenmek için oturduğunda giderek kaykıldı, kaykıldı ve uyuya kaldı.

Kendisini neyin uyandırdığını önce anlayamadı, ama daha sonra tekrarlandıkça emin oldu; bu kesinlikle bir sestir ! Sanki bir şey sağ taraftaki duvara vuruyor gibi geldi. Evet bu kesinlikle bir sestir. Günün ilk belirtisi bir sestir işte. Hiç kıpırdamadan donakaldı. Adeta parmaklarının ucuna basarak kulağı da duvara dayalı, hızla sesin kaynağına yöneldi. Düzenli sayılabilen sese biraz sonra yaklaşmıştı. İki adım sonra da sanki tam sesin kaynağının yanında gibi olduğuna karar verdi.

Cesarete geldi ve o da duvara bir kaç kere, önce usulca, sonra da avuçlarının içiyle vurdu. Mutluluk sanki güneş gibi içini kaplayıverdi; karşıdan da ses gelmişti. Sonra giderek daha hızlı, daha hızlı vurmaya, duvarı tekmelemeye başladı. Karşıdan gelen sesler de artmıştı. Besbelli "D.O." ve diğer taraftaki - her kimse - karşılıklı olarak bir yerleri tekmeliyorlardı ..

Başka bir ses daha duymaya başladı aniden. Bu sefer ses geriden, koridorun daha genişçe bölümünden, ama yine sağdan geliyordu. Karşılık aldığı sestem uzaklaşmak istemeden, ama bu sesi de yakalamak, ondan da karşılık almak heyecanı ile geriye doğru koştu. Bu sefer hemen tekmelemeye başladı duvarı. Diğer taraftan da aynı darbe sesleri gelmeye devam etti.

Şimdi sesler iki olmuşlardı. Birisi duvarın daha geniş, diğeri de daha darca bölümünden geliyorlardı ve besbelli kendisi gibi birileri de oralardaydılar. Acaba neden hep sağdan geliyordu bu sesler, acaba neden sol tarafta hiç ses yoktu ? Sağdan gelen seslerin mutluluğu, yalnız olmadığının kanıtlanması "D.O."yu o kadar sardı sarmaladı ki, pek de böylesi sorular aklına gelmeden, hatta sağdaki seslerin de azaldığını farketmeden koridorunun ortasında tekrar uyuyakalıverdi.

Geçen seferki kadar çok uyuyup uyumadığını tam anlayamadıysa da, yine seslerle uyandığına bu sefer emin oldu. Sağ taraftaki sesler önceki gibi devam ediyordu. Ama her ikisinin de sustuğu bir an uzaktan uzağa, ama yine kesinlikle sağ tarafta benzer başka seslerin de olduğunu duydu. Giderek uzaklaşan ama kesinlikle varolan sesler.

Artık üç kişiden daha çok olduklarını biliyordu.

Sanki daha kuvvetlice ses geliyormuşcasına, sağdaki duvarın genişçe bölümüne hızla gitti ve olanca gücüyle bağırılmaya başladı. Sevincinden yerinde duramıyordu; karşı taraf da bağırıyordu işte. Gerçi ses vurmalarına, darbelere ve tekmelere karşı biraz daha az duyuluyordu, ama birisi bağırıyordu işte.

"Bu benim, benim adım D.O." diye avazı çıktığıınca bağırıyordu. O sevinçle kendini kaybedercesine bağırırken diğerini hiç dinlemediğini anladı birden. Diğer de sanki aynı anda, aynıını düşünmüş gibi bağırtılar aynı anda kesiliverdi.

Artık birbirleri ile anlaşabilecekleri bir yol bulmuşlardı. Yöntemlerinin önce duvarın tekmelenmesi sonra da duyurmak için bağılmaktan başka bir biçimi yoktu, ama iyi anlaştıkları kesindi. İki komşu aralarına ortalarındaki de alarak uzun uzun konuştu, konuşmaktan yorgun düştüklerinde de uyukladılar. Bu uyur uyanıklık içinde de devamlı konuştu, konuştu.

Kimse nereden geldiklerini bilmiyordu. Diğerlerinin de kapısı, ya da penceresi olmayan koridorları vardı. Fakat diğerleri her iki taraflarından sesler duyarlarken, onlarla da konuşabilirken kendisi sadece sağ tarafındakilerle konuşabiliyordu. Önce bunu bir eksiklik olarak düşündü ve hatta bir iki gün üzüntüsünden sağındakilerle bile konuşmadı. Sonunda bunun bir ayrıcalık olduğuna karar verdi. Giderek kendisinin sol taraftakilerin en önünde, sıranın en başında olduğunu anlamaya ve tabii bununla da gururlanmaya başladı.

Bu kalabalığın başı oydu işte.

Kendisinin bir tür sıra başı olduğunu anladığında, önceden fark etmediği, edemediği bazı farklılıklar giderek daha önemli olmaya başladı. Çok az farkla da olsa kendisinin sesi sağ komşularından daha kalındı. Bu tam da sıra başındakilere, liderlere yaklaşan bir keşif oldu.

Zevkten içi içine sığmayarak zıp zıp zıplarken, sanki kendiliğinden tavandan sarkan kayışlara, duvardaki tutamaklara tutundu ve hızlıca hareket etmeye başladı. Ne yaptığını

tam bilemiyordu, ama bunlar tam da kendisi için yapılmış oyun gereçleriydi sanki. Övünçle sallandı durdu ..

Uykuya daldığında yeni günlerin yeni keşiflerle dolu olacağına hemen hemen emindi. Lider oydu, mutluluktan uçuyordu. Rüyasında sanki sonsuzluğu gördü.

Uyandığında fırtına öncesinin sessizliği işte bu dedirtecek bir durağanlık sezdi. Hiç bir komşusundan ses gelmiyordu. "İşte" dedi kendi kendine, "liderlik bu demek olsa gerek". Hızla kalktı, neden olduğunu, nasıl yaptığını pek bilemeden kayışlara ve tutamaklara tutundu, ayaklarını da sağlam yerlere yerleştirdi. Ne yaptığını bilmesede, konumundan emin olduktan sonra komşularına da aynısını yapmaları komutunu verdi. O bir liderdi ve diğerlerinin de ona uyumu tartışmasız olmalıydı. Bu emir komşudan komşuya, soldan sağa hızla iletildi. Bütün koridorlardakiler kayışlarına, tutamaklarına sıkıca tutunup beklemeye başladılar.

Sanki onların hazır oldukları belli olmuş gibi çok başka bir yerlerden, garip ve bir o kadar da farklı sesler gelmeye başladı. Kesin olan birisinin geldiğiydi. Adım sesleri yaklaştı, yaklaştı .. Sonra adeta bütün koridorlar kadar büyümüşçesine bir şeyler harekete geçti, sanki dev bir kapak kalktı. Koridorların tavanları herhangi bir ışığa kapalıydılar, ama sanki gökyüzü açılmış, bütün koridorların tavanları sanki aynı anda şeffaflaşmış gibi oldu. Adeta bütün gözler birden kamaştı, bakamaz oldular ışığa.

Sonra dünyadaki bütün kağıtların yanyana geldiklerinde ancak oluşturabilecekleri büyüklükte bir kitabın sayfalarının hışırtıları kapladı koridorları. Sonra da adeta bir şeyler öne doğru çekiliyormuşçasına bir gıcırtı ..

Sonra da .. Sonra, önce hiç bir şey olmadı. Herkes büyük bir gerginlikle bekliyordu. Herkes görevini öğrenmişti, herkes hazırды, ama herkes bekliyordu.

En soldakinin liderliği ile görev kusursuz olarak tamamlanmıştı, herkes hazırды, herkes bekliyordu. İşte o anda sola ve sağa yakın koridorlarda heyecan doruğuna ulaştı:

Eller üzerinde uçurken bütün koridorlardakiler mutluluktan sarhoştular.

sakal

yaman kayıhan

2001

Neredeyse 13 yaşımdan beri sakallarımı tıraş ederim. Başlangıçta ne sıklıkla tıraş olduğumu artık pek hatırlayamıyorum, ama okulda öğretmenlerin filan zaman zaman da olsa bana hafifçe de olsa gözüken sakallarım nedeniyle bir şeyler söylediklerini hatırlar gibiyim. Demek ki en azından başlangıçta çok sık tıraş olmadığım ortada. Çok uzundur ise hemen her gün sakal tıraşı oluyorum. Önce jilet ve tıraş sabunu yardımıyla bu işi hallediyordum ve yüzümü de sık sık kesiyordum tabii, ama sonradan tıraş makinesine döndüm. Sadece bazı hafta sonları yüzüme tatil verip tıraş olmamayı becerebiliyorum. O zaman da kirli suratlı birisi olup çıkıyorum, ama kime ne ..

Galiba ilk garipliği Mart'ın ortalarında keşfettim. Keşfettim demek de biraz garip, çünkü öyle pek de keşfedilmeyecek bir şey değil bu, ama başlangıçta süreç biraz yavaştı galiba. Neyse. Yüzümün sağ tarafında, yanağım ile çenem arasındaki bir sakal tanesi diğerlerine göre daha hızla uzamaya başladı birdenbire. Bunun nedenini hala bilmiyorum. Bilebilen de çıkmadı nedense ..

Önce sorun pek önemli değildi. Sakallardan birisi ters dönmüş sandım, hatta uzun bir sakal görünce bu ters dönmenin ortaya çıkması nedeniyle biraz sevindim bile. Kim sakalı ters dönsün ister ki ..? O uzunca sakal tanesini sonraki tıraşımda kestim ve sorun da bitti sandım, ama ne gezer. Öğlene doğru o meşum sakal tanesi neredeyse bir santime ulaşmıştı bile. Hala ne olduğunu anlayamamıştım. Eh sakal tanesinin uzamasını elim o noktaya gitmeden, aynaya bakmadan veya birisi bana söylemeden anlamama, en azından bu uzamanın hissedilebilirliği açısından olanak yoktu.

Ben de tuvalete gittiğimde aynada farkettilim bir santimlik uzamayı ve hemen üstelik de kolayca çekip alıverdim o sakal tanesini. Küçücük bir sakal tanesinin verdiği küçük acı ise umurumda bile olmadı. Ama artık parmaklarım hep o noktaya gitmeye başlamıştı. Ne oluyor, uzama var mı, yoksa başka bir şeyler de oluyor mu diye parmaklarım sürekli o noktadaydı. Bu arada unuttuğum da oluyordu. Daha akşam olmadan sakal tanesi bu sefer de bir santimi bile geçer hale gelivermişti yine. Ayna karşısına tekrar gitmeye gerek olmadan tekrar çekip alıverdim onu.

Akşam yemeğinden sonra uzama devam ediyordu ve ben de onu çekip almayı yavaş yavaş alışkanlık haline getiriyordum. Henüz uzamamış olsa bile parmaklarım o noktadaki gezintisine devam ediyorlardı. Bu arada yüzümün başka yerlerinden de şüphelenmeye başladım ve sakal tanesinin biraz uzamasına izin vererek başka yerlerde de başka isyankar sakal taneleri var mı diye meraklanmaya başladım. Yüzümde başka terörist yoktu anlaşılın.

Ya saçlarım .. sıkı bir denetim onlarda da olmadığını gösterdi ve hemen çırıl çıplak soyundum ve vücudumu incelemeye başladım. Yok gibi gözüküyordu, ama ilk inceleme sadece kaba bir bilgi vermektan öteye geçemedi. Garip rüyalarla uyumuşum, pek hatırlamıyorum rüyalarımı, ama garip oldukları kesin, çünkü ter içinde hem de bir kaç kere uyanarak geçen bir gece oldu.

Sabah bizim sakal tanesi artık 3 - 4 santimlik boyu ile arz-ı endam edivermişti. Daha onu yerinden etmeden yine önce saçlarımı ve soyunarak da vücudumu inceledim. Başka yoktu. Biraz içim rahatladı, ama o kadarlık bir rahatlama işte. Yoksa küçücük, hem de bir tanecik bir sakal için içim içimi yemeye çoktan başlamıştı. Hısla koparttım ve üzerine de sıkı bir tıraş oldum. Sanki iyi tıraş olabilirim yok olacakmış gibi geldi bana.

Üzerinden bir iki saat geçmemişti ki bu sefer 6 - 7 santimlik bir uzunluk ile karşı karşıya olduğumu anladım dehşetle. Bu arada da kendime hakim olup onu unutmaya, parmaklarımı o noktaya götürmemeye çalışmıştım. Uzakıkça veya uzamasına izin verdikçe kopartması, yerinden çıkartması da bir o kadar kolay oluyordu.

Sakal tanesi ile aramızdaki savaş çoktan başlamıştı da benim haberim yoktu sanki. O bir yandan uzuyor, ben de diğer yandan onu yerinden ediyordum. Sorun bu kadarla kalsa iyi, ama o benden baskın çıkıyor ve her koparışımdan sonra daha büyük bir hızla uzuyordu .. Bunu onun yanına bırakmamaya karar vererek o uzakıkça ben de kopartmaya başladım. Şimdiden bir cımbız edinmişim bile. O çıkıyor, ben çekiyordum. Bunu yarım saatte bir

yapmak pek de zoruma gitmedi. Parmaklarım nasılsa devriye geziyor ve sakal tanesini sıkı bir denetimde tutuyordu. Sonra da onu çekip alıveriyordum.

Dedim ya, o benden baskın çıkmayı bir kere kafasına koymuş olmalı. İşte bir gariplik daha. Önce sakal tanesinin benimle savaştığını kabullenmişken, şimdi de onun kafası olduğuna karar vermişim bile.

Yalnız olduğumda görüntü açısından önemli bir sorunum yoktu tabii, ama savaş asıl o zaman şiddetleniyordu. O çıkıyor, ben çekiyordum hırsla. Bazen de bırakıyordum uzasın .. Bir tür komiklik bile vardı bunda sanki. Hatta bir ara 20 - 30 santim uzadığında ucuna bir fiyonk bile yaptım kendi kendime. Henüz kimse sakal tanesi ile bu garip birlikteliğimizi ve savaşımızı bilmiyordu. Bilmesinler tabii. Böyle şeyler başkasına nasıl söylenir ki ..?

Aradan bir kaç hafta geçtiğinde artık doktora danışmaya çoktan karar vermişim. Öyle pek doktora gitmemek gibi saçma bir yönüm de vardır, ama bu doktordan kaçılabilen bir durum olmaktan çoktan çıkmıştı. Belki baştan gitmeliydim doktora, ama olmadı işte. Doğrusu ise gitmedim, gitmek istemedim. Doktorum eski arkadaşlarımdan biriydi ve çok da ilgilendi. Bir sürü test istedi, test sonuçlarına baktı. Ben de her şeye karışırım ve bilmek isterim ya, test sonuçlarına ben de bakmak istedim. Hatta sonuçları birlikte de değerlendirmeye çalıştık desem yeridir, ama ortada sonuç yoktu ki. Bunu başka testler de izledi, ama sonuç ortaya çıkamadı bir türlü. Malum sakal tanesi ise uzamasını sürdürüyordu.

Artık yüzümün o noktasına çokca insan içine çıkmam gerektiği hallerde bir yara bantı yapıştırıyordum. Sakal tanesi ise buna da önlemini almakta gecikmemişti. Bir gün yine böyle bir yara bantı yapıştırmıştım ki bizimkinin arasından sızma çabalarını hayretle gördüm. Sanki betonu delen yabancı otlar gibi hırslı ve inatçıydı. Bir yandan ona her çabamda yenilsem de, diğer taraftan da onun çabalarını beğeni ile izlemekten kendimi alamıyordum. Ne de olsa başarılı bir hasım sayılırdı.

Sonunda sakal bırakmaya karar verdim. Öyle ya, madem ki birisi bile böyle uzamak istiyorsa, bırakayım da hepsi uzasındı. Böyle olunca hem o çok da uzasa arada kaynar diye düşündüm doğrusu. İlk sakal bıraktığım haftalar savaş açısından değişen bir şey olmadı. Diğerleri henüz çok kısıydılar, ama o çok daha hızlı uzayarak kardeşlerine santimlerce fark atıyordu. Bir iki ay sonra epeyce sakallı bir adam olup çıktım. Doğrusu ya bu sakallılık ile bizimkini arada da kaybedebildim. Aralarda kaybedebildim, ama bu ancak başka insanlar için geçerli olabilecek bir avantajıydı, çünkü ben biliyordum onun diğerlerinin arasında dolaşa dolaşa yoluna devam ettiğini.

Bir tek sakal tanesi yüzünden sakallı bir adam olup çıkmıştım. Bu sadece görünümümdeki değişiklikti, ama aslında içten içe küçük bir kavga gibi başlayan itişmemiz, giderek bir savaş, hatta bir dünyalar savaşı haline gelmişti çoktan.

Bir tek sakal tanesi, karşısında da ben. Bu savaşı hiç bir gün kazanamıyordum. Gün dememeli belki de, çünkü daha gün bitmeden o savaşını bir kaç kez kazanmış oluyordu. Benim küçük galibiyetlerim onu koparttığım anlar ile sınırlı kalıyordu. Gerçi uzayan oysa da koparan hep ben olduğum için bu savaşı benim kazandığım söylenebilirse de, onun uzaması değil durmak, hatta arttığı için kaybeden ben oluyordum, hem de sürekli olarak.

Buraya kadar anlattıklarım işin sadece başıydı. Aradan geçen aylar sonrasında artık savaşı bırakıp, yenilgiyi bütünüyle kabullendim. Şimdi artık dışarı hiç çıkmıyorum, işimden de ayrıldım. Tek başıma meşum sakal tanemle birlikte yaşamayı öğrendim sanırım. Sadece geceleri bir iki tur atıp yine evime, yalnızlığıma, sakal tanem ile arkadaşlığıma dönüyorum artık.

İkimiz de mutluyuz galiba .. O ise hiç durmadan uzamaya devam ediyor. Eh uzasın bakalım, ben de tek tanesi uzun sakalımla mutlu olmaya çabalarım. Yapacak bir şey kalmadı artık ..

Konu sakal tanesi olunca siz de bir yerlerinizi bir kontrol edin bakalım .. Kim bilebilir ki, değil mi ..?

kararan karankara

uğur halıcı

2001

Şirket kurduk, ayak işlerini bana yıktılar. Ben akıllıymışım, hesap işlerinden iyi anlarımışım, vesaire vesaire. Öyle bir dolduruşa getiriyorlar ki, insan kendini gerçekten akıllı hissediyor. Bu böbürleniş fazla uzun sürmüyor elbette, banka kuyruğunda beklerken balon gibi sönuveriyor.. Sıra numaramı gösteren fiş elimde, gözlerim kırmızı ışıklı numaratorde bekle babam bekle...

Onlar ne hindir! Kendileri sıcacık büroda gelsin kahve, gelsin çay.. Ben burada banka kuyruğunda... Oğlum Nihat, kızlarla ortaklık kurmayacaksın, bu işleri başına böyle yıkıverirler... Çizim masasının başında kikir kikir gülüyorlardır şimdi.

Tink, numaratordeki sayı bir tane atıyor. Bazen tink, tink atar.. Hatta tink, tink, tink bile olur. Benim numaraya daha çok var. Bir kitap alsaydımya yanıma! Umutsuzca el çantamı karıştırıyorum.. Çek var, kitap yok, kalem var, kağıt yok. Çeklere resim yapamam.. Kalemle sıra numaramı gösteren fişe bir şeyler çiziktiriyorum, döviz kurlarını gösteren ışıklı panoyu okuyorum, vakit geçmiyor.

Bir gazete alıp da gelsem mi? Dışarıda bankanın hizasında bir bank, bankın hemen yanında bir simitçi var. Gençten biri caddeyi bu tarafa doğru geçti, geldi banka oturdu. Banka burada, bank şurada! Kimbilir gazeteci nerede? İşte ne güzel oturuyorum, kalktığım anda yerimi kapıverirler! Şu kalabalığa baksana.

Panoda şimdi faiz oranları var, yazılar dönüp duruyor. Fişte çiziktirecek yer kalmadı.. Duvara çizsem? Picasso bankada beklerken, sıkıntıdan duvara resim yapmış, banka

müdürü duvarı söktürüp evine götürmüş. Buradakiler benim kıymetimi anlamazlar ki! Hemen kaşlarını çatıp, söylenir biri:

- Duvarları karalamayın, beyefendi!
- Duvarları karalamıyorum hanımefendi, bu bir sanat eseridir!
- Ah, pardon! Siz miydiniz?

Diğerleri:

- Kusura bakmayın nasıl da farkedememişiz!
- Buyrun çizin, biz sonra duvarı söktürürüz, müdüranımın evine diktiririz.
- Çay, kahve ne arzu edersiniz?

Neyse o günlere daha var.. Biz önce işleri yoluna koyalım, sonra bu ayak işlerine bakacak birini tutarız belki!

Oyalanacak bir şeyler bulmalı... "Bak baba bu bank, bu banka! Baba bana bank al, banka alma! Niye oğlum, niye? Bank, bankadan daha iyi diye!" Tink. "Bir bank bir banka, bak bu banka bir başka banka demiş!".

Ben "bank" ve "banka" kelimeleri arasında saçmalarken, dışarıda bankta oturan oğlan kendi suratına bir tokat patlattı. Arkası dönüktü, yanlış mı gördüm acaba? Tink. Bir gözüm numaratorde, bir gözüm oğlanda, sabırla bekliyorum, bir tokat daha atacak mı diye.

İşte bir tokat daha! Simitçi de oğlana bakıyor... Bir insan kendi kendine niye tokat atar? İşlem sırası hala gelmedi, ama halimden memnunum. Bir eğlence çıktı. Kaç tink'ten sonra bir tokat geliyor acaba? Yedi tink bir tokat.. Beş tink, bir tokat... Altı tink, bir tokat..

Sonunda, hava hafiften kararırken, sıram geldi... Aklım oğlanda, işim bitmeden gitmese barı! Çekleri bozdurdum, paraları cüzdana yerleştirdim, cüzdanı dikkatlice ceketimin iç cebine koydum. Paraları el çantasına özellikle koymuyorum, neme lazım, orda burda unutup veririm sonra...

Oğlan hala bankta oturuyor. Daha iyi bir inceleme fırsatı yaratmak için bir simit alıp yanına oturdum. Oğlanın kendine bir tokat atmasını bekliyorum. Yanına oturunca ellerini dizlerinin altına soktu, elimdeki simite bakıyor. Elini çıkarsın diye bir parça simit verdim. Oğlan simiti bir lokmada yuttuktan biraz sonra,

- Paramararama kararankarankarada, deyip suratına bir tokat patlattı.

Simitçi başıyla oğlanı gösterip, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana göz kırptı. "Sen bunu tanıyor musun?" gibisinden simitçiye işaret ettim, "yok" dedi kaşlarıyla. Yeni bir tokat için sabretmek gerek. Bir parça simit verip beklemeli.

Yeni tokat geldiğinde oğlanın ne dediği benim için biraz daha anlaşılır oldu:

- Para-mara-rama kararankaran-karada.

Tokattan sonra yine ellerini dizlerinin altına soktu, gözü simitte.

- Karnın aç mı? dedim.

- He, dedi.

Bu kadar eğlence yeter, biraz da karşılığını vermeli!

- Hadi gel sana bir ziyafet çekeyim.

Simitçiye "Eyvallah" deyip ayrıldık. Yanım sıra yürüyor, elleri ceplerinde. Caddede biraz ilerleyince bir hamburgerci bulduk. İkişer hamburger, birer kola aldım. Küçükük dükkanda bir kaç tabure var, ama hepsi dolu. Duvar boyunca uzanan tezgaha hamburger ve kolaları koyduk.. El çantamı koymuyorum, koltuğumun altında sıkı sıkı tutuyorum, ne olur ne olmaz! Duvardaki aynadan yüzüne bakarak:

- Adın ne? dedim.

- Hakkı.

- Kaç yaşındasın?

- Onaltı.

Cevapları kısa, kısa. Akli hamburgerlerde.

- Anan, baban var mı?

- Yok!

- Kimin yanında kalıyorsun?

- Kimsenin.

Ben bir taneyi yiyemeden, o hamburgerlerin ikisini birden kocaman lokmalarla yuttu. Benim diğler hamburgeri de ona verdim, hemen mideye indirdi.

Dışarı çıktığımızda, bir taksi durdurarak,

- Ayrılma vakti geldi, dedim.
- Sağol abem, öpeyim abem!

Ben karşı koymaya çalışırken beni zorla kucaklayıp, iki yanağıma birer abartılı öpücük kondurdu. Ayrılırken bir kez daha "Para-mara-rama karararı-karan-karada" dedi ve geri geri giderek Meşrutiyet'teki akşam kalabalığına karıştı. Son bir tokat attı mı, göremedim. Taksiye bindiğimde gözden kaybolmuştu bile.

"Merhametten maraz doğar" derler, doğruymuş. Cüzdanın gittiğini taksi şöförüne para vereceğim zaman anladım. Parayı ve oğlanı aramak mı? Geçmiş olsun! Şöför halime pek acımış göründü, ama bıyık altından da gülmüştür herhalde. Şirketin bir kartını ve telefon numaralarımı verdim. Evin adresini zaten biliyor.

Akşamın geri kalan vakti, oraya buraya telefon edip cüzdandaki kredi ve banka kartlarını iptal ettirmekle geçti. Neyse ki kimlikler el çantasındaymış. Can sıkıntısından yemek yemek bile gelmedi içimden.

Erkenden yattım. Gece boyunca bir o yana, bir bu yana dönüp "para-mara-rama karararı-karan-karada" diye mırıldanıp durdum, uyuyamadım. Tan ağarırken "para-mara-rama karararı-karan-karada" deyip kendi suratıma bir tokat attığımda oğlanın dediklerinin sırrı çözüldü: "Para, mara arama karararı, kara Ankara'da". Sonra uykuya dalmışım.

Öğle vakti kızlar arabayla gelip beni büroya götürdüler. Başta anlattıklarımı şaka sanıp pek inanmadılarsa da, taksi şöförü parasını almaya geldiğinde, işin pek şüphe götürür bir yanının olmadığı ortaya çıktı. Böylece benim bir salak olduğumu kabul edip, bundan sonra bir daha beni akıllı olduğuma inandırmaya kalkışmadılar.

O ay şirkette epeyce sıkıntı çektik. Sonraki zamanlarda ise bu olaya çok güldük. Doğrusu bu ya, oğlanın bana önemli bir faydası da olmadı değil! Onun sayesinde bankaya gitmekten kurtuldum. Bir daha görsem, kocaman bir öpücük de ben onun yanağına konduracağım, ama göremiyorum. Belki kızlar bir gün bankada beklerken görürler, kimbilir...

radyo

uğur halıcı

2001

Salona girdim. Herkes ağlamaklı. Annem radyoyu kapattı.

Kış, sonbahar, belki de yazdı. Duvardan duvara iplerde, çarşaflar, çarşaflar, çarşaflar vardı. Boz ışıkta, sıra sıra çarşaflar bembeyazdı.

Havadaki sıkıntıyı kokladım.

Çamaşır yıkanmıştı, demek günlerden Pazar'dı.

Sıkıntı beni aldı, içine sardı. Sıkıldım, sıkıldım, içim karardı.

Pencereye kaçtım yine!

Ev kalabalıktı. Kaçabilecek bir pencere, bir sedirin altı... Başka neresi vardı?

Küçüktüm, o zamanlar pencereye sığardım. Perdeyi kapattım, arkada kaldım.

Sırtım camda, önümde perde, pencerede dikildim. Aklıma gelen her şarkıyı söyledim. "Yıldızların altında"yı bir kaç kere söyledim...

Söyledim, söyledim, şarkılar bitti.

Oyunları söyledim. Elim elim epenekti, elden düşen kepenekti. Oyunlar bitti.

Sayıları saydım. Bazılarını daha çok saydım. Yirmi dokuz elli, otuz dokuz elli... Saymalar bitti.

Uykudan önceymiş, masal vaktiymiş.. Keloğlan varmış, cebinde kırık leblebi, elinde çatal değnek şansını ararmış...

Masallar bitmedi, yarım kaldı. Sırada çok önemli haberler vardı.

Cengiz Topel dedim, Kıbrıs dedim. Hatırladıklarımı sırasıyla söyledim. Şehitmiş dedim. Savaşmış dedim. Anlamını bilmedim.

Hava karardı. İçim daha çok karardı. Perdeyi açtım. O günkü radyom da bu kadardı.

buldu, ilk defa mutlu oldu

yaman kayıhan

2001

Salı yola çıkış günüydü. 09:30'da, 200. km'nin ötesindekiler, gerisindekiler ve ilerisindekiler için gittikten 30 dakika sonra yola çıkıyordu. 09:31'den 2 yıl sonraya kadar 60 km ve 2. yıldan 7. yıla kadar yürütüldü. 7. Yılda - mı acaba ? - başladı ! Kişilik kazandı: Başkalaştı, başkaldırdı, - belki de - boşları doldurdu. Meyveleri, kökleri, otları yedi. Gölgesi kalmadı. 11 - 12 yıla boşverdi. Bilinçsizce bilinçlendi, öpmeden gitti onların 1000. km'sinden: Boş ve engelliydi. İlerisi de karanlık yola döndü. Virajı ya alamadı, ya da aldı da yolun sonunda ölmeye başladı, düştü. Tutunacak bir dal yoktu, bulduğunu sandı. Hayret etti. İki ışık parladı, gözleri kamaştı, ışıkların içinde uçtu. Öldü. Buldu, ilk defa mutlu oldu. Dal dayanıksızlaşırsa ikisi birden, o yorulursa sadece o düşer. Belki de dal yorulur ve onu silkeler, ama dal kalınlaştı. O ise yorulamaz; bütünleşti. Rahatsız bile edilmedi. Bir kenarda duruyor. Mayıs rüzgarında sürükleniyor. Bitmedi, 09:30'dan bu yana 45 yıl geçti, ama bitseydi de aynı olacaktı.

1976+21+4

anı: konya

yaman kayıhan

2002

Maarif kolejleri 5 tane. Yakın olanları da Eskişehir ve Konya'da. İkisinde de tanıdık yok. Haritaya bakıldı: Konya 5 - 10 km daha yakın. Orası seçildi. Yoksa benim Eskişehir'i de, Konya'yı da görmüşlüğüm yok.

Annem ve ben, Konya'ya ilk gidişimiz, sınav sonrasında Sabriye Yaşamış'ın lokantasında öğle yemeği. Bana garip gelen bir kent, lokanta da öyle. Hatırladığım birbirinden uzakça masalar, üzerlerinde beyaz örtüler ve tabaklar, bazı masaların aralarında tül perdeler ve dolaşarak özenle, yorulmaksızın müşterileriyle ilgilenen Sabriye Yaşamış. Yemeklerin çok güzel olduğunu hatırlar gibiyim, ama beni daha çok etkileyen Sabriye Yaşamış'ın herkesle ilgilenmesiydi sanırım ..

Ankara'ya dönüş ve bir kaç hafta sonra gelen sınav sonuçları: 12. olmuşum. Bir de kayıt için gerekenler listesi: 6 beyaz gömlek, 2 gri serj pantolon, 2 lacivert ceket ve kravat .. İlkokul önlüğünden sonra hepsi yabancı.

Kom marka gömlekler alındı. Yeni çıkmış, %100 naylon, manşetli, siyah plastik kol düğmeleri de var.

Hep inandığım - inandırıldığım, ya da - benim yatılı okumak istediğim. Oysa daha 11 yaşındayım.

Yaz bitti, yine annemle Konya'ya yolculuk. "Git gel Konya 6 saat." Ben sadece gidiyorum.

Okul istasyonun yanında tarihi ve eski bir bina. Merivenlerde İhsan ağabeyle (baba İhsan) tanıştık. Annem beni ona emanet etti. Sonra da Ankaramıza döndü.

Okulun çatı katında bir sınıf, ilk günüm, ilk gecem. Saat akşamın ya beşi, ya altısı. Kirlenmiş karpuzlar ışık vermiyor. Dört köşeye sığınmış dört kişiyiz. Birisi Doğan, ceketi siyah - beyaz pötikareli, birisi Selim, ama dördüncüyü hatırlayamadım. Önce kim başladı bilmiyorum. Hepimiz ağlıyoruz, sessiz, kollarımız sıraların üzerinde, başlarımız kollarımıza gömük. Saçlarımız alabrus (bu fırça usulü anlamına geliyor galiba).

Numaram 176.

Velim olacak birisi yok. Kimseyi tanımıyoruz ki .. Nejat amcamın bir tanıdığı varmış; vali muavini. Velim o oldu.

Bir kaç grup sözü geçen var: Müdür ve muavinleri, hocalar, genellikle İmam Hatip'den gelen mütalaa hocaları, hademeler ve büyük öğrenciler. Bir sınıf büyük olana bile saygı (!) göstermek, "hazırlık, suuu" diye yemekhanede seslendiğinde koşup sürahiyi doldurmak gerekiyor.

Banyo ciddi bir sorun. Aklımda kalan hepsi hepsi bir banyoda 4 göz yıkanma yeri var. İçeride taş bir kurna, hamamtası, bir de kapı yerine koyu gri perde. Pazar günleri sabah sıra büyüklerden başlıyor. Hazırlıklara sıra akşamüstü geliyor, ama su soğumuş oluyor. Banyonun pislenmesi de cabası. Baba İhsan sağolsun, meseleyi hiç değilse benim için çözüyor. Sabah henüz su sıcakken yıkanmakta ve yıkanacak olanlardan 5'er dakika istiyor. Onu kıramazlar. Onlar 15'er, bense 10 dakikada yıkanıyorum. Büyük ayrıcalık.

Naylon gömlekler kolay yıkanıyor. Sünger ve deterjanla tanışıyorum. Zaten galiba yeni çıkmışlar. Lavaboda manşetleri ve yakayı şöyle kenarına dayayıp, deterjanlı süngerle yıkamak yetiyor. Sonra da düzgünce askıya astımmı sabaha temiz. Ütü de gerekmiyor. Naylon torba giymek gibi bir şey, ama yıkaması pratik oluyor. 11 Yaşındayım, gömleğimi ve çoraplarımı yıkamayı öğreniyorum. Gerçi çamaşırların yıkandığı bir yöntem var, ama özellikle çoraplar kayboluyor. Kaybolmasın, karışmasın diye annem herşeyime 176'yı işlemiş.

Temizliği halleder gibiyim, ama ceket için yapabileceğim bir şey yok; yakalar yemek listesi. Bir teneffüste bir ağabey "ne ulan bu halin", diyor. Utanıyorum. Ne yapacağımı bilmediğimi daha da yerin dibine geçerek söylüyorum kısılan sesimle. Terslenerek söylese de o gün kuru temizleyici denen şeyi öğreniyorum.

Diyorlar ki; yatılı okul yaşamı öğretir. İstemem kalsın. Yaşam öğrenilememesi mümkün olabilen bir şey mi ? Hem böyle öğrenmek eksik olsun. Öğrenmemiş olmayı bin kere tercih ederim.

Bir kaç ayda bir eve gidebiliyorum, bavulum kirlilerle dolu. Eve yaklaşırken gülümsememe engel olamıyorum, adeta ağzım yırtılacak. Güzel bir anı belki, ama içimi acıtıyor.

Evde telefon yok. Hem olsa bile telefon edebilecek imkan yok. Haberleşme mektuplarla. Acil durumlarda ELT telgraf veya Çarşamba günleri babamın işyerine ödemeli telefon. O zaman Çarşamba öğleden sonraları tatil. Telefon edeceksem zaman postanede geçiyor. 'Normal' olursa en azından bir iki saat bekliyorum telefon kabinlerinin önünde. Sonra da kısacık, cızırtılı bir konuşma. Şimdi mektuplarıma bakıyorum da hep para istemişim annemden, babamdan.

Tatil günlerinin akşam üstlerinde okula dönmeliyiz. Tek eğlence sinema. Bir keresinde aynı günde 6 film izlemişim. Emel Sayın, Ahmet Özhan, Kolsuz Kahraman'lar, Drakula'lar, Anjelik'ler ..

Gerçi o sonradan geliyor, ama en yakın arkadaşım Muhtar. Birlikte stüdyoda çektiğimiz bir fotoğrafımız var. Fotoğrafçı ikimiz de birer vesikalık isteyince bunu bedavaya çekiyor. Rütüş da yapmış. Zaten tüysüzüz, ama iyiden iyiye bir tuhaf olmuş fotoğraf. Siyah beyaz.

Her yılın bitiminde vedalaşıyoruz bir daha görüşmemek üzere, ama yeni yıl ile yine kös kös dönüyoruz.

Her zaman parasızım. Ben yetiştirmeye çalışıyorum, ama Selim'in umurunda değil. Paralı günlerinde barbunya fasulyesi pilakisi konservesi yiyip, Samsun sigarası içiyor. Sonrası Allah kerim.

Orta ikideyiz. Muhtar'la Alaaddin Tepesi'ne, çay bahçesine gidiyoruz. Cebimizde bir paket Samsun. Tek kibritle 10'ar sigarayı uçuca içiyoruz. Sigaraya bile isteyerek başlıyoruz. Sonra gelsin Birinci, gitsin Bafra.

Vali muavini tayin olmuş. Velim Halil bey oluyor. Şu herkese numaraları ile seslenen müdür muavini ve tarih hocası Halil bey. İmzasını çok iyi taklid edebiliyorum, ama

korkumdan bir kere olsun deneyemiyorum. Sonrasında ise velim okulun postacısı Ali efendi. Zaten okul bitebildiğinde yatağımı, yorganımı, yastığımı ona bırakıyorum.

İki yıl içinde iki resim sergisi açıyorum. İkincisinde resimlerimi at arabası ile taşıyabiliyorum. Büyükler. En büyüğü Kafka'nın Dava'sı: 125 x 250 cm. Sergiyi vali açıyor. Gel de anlat resmin anlamını. Okul sonrası resimler Konya'da kalıyor. Nasıl alabilirim ki ?

En sevilen yemek tirit. Biraz büyüyünce son lokmalara doğru tabağa birkaç saç teli atıp tekrar yiyebilme hakkı kazanıyoruz. Yoksa diğer yemekler hep karavanada.

Anlatmadığım o kadar saçmalık var ki ..

let sür tuva

uğur halıcı

2002

Kapısında ruj resmi olan 00 numaralı kapıdan aceleyle girdi, içeride boş bulduğu ilk tuvalete daldı. Kahretsin, tuvaletin kapısının kilidi bozuk! Biraz önce yakalayacağını sandığı mutluluğun yerini şimdi tam anlamıyla bir huzursuzluk almıştı. Gelen biri olursa diye kulağı pür dikkat sesleri dinliyor, kafasında ise tuvalet kapılarının bozulmasına katkıda bulunanları cezalandırmak üzere çeşitli fikirler uçuşuyordu. "Tuvalet kapılarını bozanları yakalamalı, tuvalete tıklmalı! Ya da bunlara ömür boyu tuvalete girme yasağı koymalı, bakalım bir daha yapıyorlar mı?"

Dışarıda ayak sesleri duyunca hemen elini kapıya dayadı. Ayak sesleri yanaştı, biri kapıyı itirmeye başladı. Ayak sesleri kesilir kesilmez, belli ki geliyorum diyen ayakların sahibi içerde kimselerin olmaması gerekirmişcesine, sanki orası da diğer her yer gibi ona aitmiş gibi kapıyı yüklenircesine itmeye başladı. İçeride olduğunu belli etmek için yalandan öksürdü:

- Öhö! Öhhö...

Dışarıdakinin hiç aldırdığı yok, bir yandan içeriye girmek için hala zorluyor, bir yandan da biraz daha uzaktaki birilerine bağıyor.

- Getir kız! Fadime'yle Hamide'yi de getir!

Bizimki eliyle kapıya daha fazla kuvvet vererek:

- Öhö dedik ya! Anlamıyor musunuz? İçerisi dolu..

Kendisi kapıya içeriden uyguladığı kuvveti artırdıkça, dışarıdaki kadın kapıyı daha fazla zorluyor, adeta küçük bir dünyalar savaşı kapıda simgeleniyor. Hala bağıyor:

- Fadime nerde? Getirsene..

Omuzunu kapıya dayamış olmalı, kapıyı olanca gücüyle ittiriyor.

- Nereye gireceksiniz? İçerisi dolu.

Kadın hedefe kiltlenmiş, mutlaka içeri girecek:

- Bu helanın temizlikçisi tanıdığımız olur..

- İyi tanıdığınız olur da, içerisi dolu giremezsiniz!

Dışarıdaki kadın, omuzuyla kapıyı ittirmeye devam ediyor. Sorumluyla tanıdıklığına rağmen içeriye girmesine izin verilmiyor olmasına bir anlam verememiş ve bu durumdan biraz da çekinmiş olmalı ki daha bir açıklayıcı ve kibar olmaya çalışıyor:

- Siz annamıyonuz galiba bu tuvaletin sorumlusu bizim tanıdık olur!

Şeytan diyor ki kapıyı birden bire aç, içeri düşsünler. Söylenerek ayağa kalktı. Bu arada elini çekerken ayağını kapıya dayamayı da ihmal etmedi.

Sifonu çekecekken tuvaletin arka duvarının ancak beline kadar yükseldiğini, yukarısının nedense cam olduğunu hayretle farketti. Uzaklarda bir yere çömelmiş gençten birileri içeriyi sırtarak seyrediyorlardı..

Kafası iyice bozuldu. Kapıyı birdenbire açtı. Kadın ve bir kaç çocuk içeriye doluştu. Aralarından zorla geçerek, kendisini güç bela dışarı atabildi.

Dışarıda bir adamla bir kaç çocuk daha bekliyordu. Adama sordu:

- Tuvaletin temizlikçisi nerede?

- Aha şu korodurun sonunda!

Hışımla koridorda koşarken, çocuklardan biri arkasından bağırdı:

- Balıklar burcuuu,
Amman göbek atmaa,
Ettek Ayşe,
Heh heee...

Kızgınlığı daha bir arttı, söylenerek koşmaya devam etti. Genişçe bir hole açılan bu oldukça uzun koridorun sonuna geldiğinde nefes nefese kalmıştı... Etrafına bakındı, yerden tavana kadar uzanan camın önünde uzun saplı süpürgesine dayanarak dikilen lacivert tulumlu adamı farkettiler. Adamın arkası dönüktü, olduğu yerden adama seslendi..

- Tuvaletin temizlikçisi siz misiniz?

Adam geriye döndü, bir Yunan savaşçısı edasıyla yana uzattığı koluyla süpürgeyi bir mızrak gibi tutarken, tok, mikrofonic, radyoaktif bir sesle düzeltti:

- Tuvaletin sorumlusu demek istediniz galiba!

Aman Allahım! Nasıl bir sestir bu? Ses içine işledi. Biraz önceki ettiği laftan kısmen utanarak:

- Pardon! Tuvaletin sorumlusu siz misiniz?

- Evet benim.. Bir arzunuz mu vardı?

Tek kulağında küpe, kısacık saçları, hafif kırılmış bir kaç günlük sakalıyla adam Apollo gibiydi, dimdik duruyordu. Heyecanlandı, koridorda gelirken aklında biriktirdiklerini bir çırpıda adama saydı.

- Bir: Tuvaletin kapısı bozuk!

İki: Tuvaletin sorumlusunu tanıyoruz diyerek içeri zorla girmeye çalışanlar var.

Üç: Tuvaletin duvarları alçak.

Dört: Üstüne üstlük, tuvaleti dikizleyenler de var.

Beş: ..

Beş'i hatırlayamadı. Neydi ki? Lafını yarım bırakmamak için:

- Beş: Tuvaletler pis, dedi.

Bunu diğerklerine göre biraz daha alçak sesle ve yutarak söylemişti.

Tuvalet sorumlusu:

- Bazı şikayetlerinizde haklı olabilirsiniz, bunları inceleyeceğiz, dedi. Ancak, tuvaletlerin pis olması konusunda haklı olduğunuzu zannetmiyorum..

Sahiden, girdiği tuvalet hiç de pis değildi! Aslında bayağı temizdi. Hatta tertemizdi. Şimdi nereden uydurmuştu tuvaletler pis diye. "Rezil olduk" diye düşündü. Sonra, "Ammaaan, boş ver!" dedi kendi kendine.

Adam elindeki süpürgeyi dikkatle dört tarafı cam bir dolaba yerleştirdi ve dolabın kapağını kilitledi.

Uzun saplı süpürge, el yapımı, XX. yy.
Tümü doğal malzemelerden yapılmıştır.
Sap: Gürgen ağacı,
Uç kısım: Süpürge otu,
İp: Çift bükümlü kenevir.

- Buyrun gidelim hanımefendi, şikayetlerinizi yerinde inceleyelim!

Adam eliyle koridoru gösteriyordu. Birlikte ilerlemeye başladılar. Elinde anahtarları şingırdatırken:

- Sizin şikayetçi olduğunuz tuvalet hangisiydi acaba?

Daha önce nasıl da farketmemiştir. Elbette farketmez, o sırada öyle bir hışımla koşuyordu ki! Koridorun iki yanında sıra sıra kapılar vardı ve tüm kapıların numarası aynıydı: 00. Her bir kapı ancak üzerindeki işaretle diğerlerinden ayırdediliyordu.

- Benimkinin üzerinde ruj resmi vardı, dedi.

Adam anahtarları cebine koydu:

- Biliyor musunuz hanımefendi, tuvalet sembolleri konusunda ülkemiz bir öncüdür. Başka ülkelerde sadece WC ve sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen çok donuk semboller

kullanılırken bizde bu semboller çok çeşitli ve çok renklidir. Her biri derin anlamlar ve çok ince espriler içerir. Elbette anlayanlara ve farkedene gözlere...

Kız alaylı bir sesle:

- Evet ben de geçen sene gazetede böyle bir şey okumuştum.. Birileri, bu konuda araştırma yapıyormuş galiba.

- Üstüne bastınız !

Korkuyla ayağını kaldırdı, olur olmaz bir şeye bastığını zannetmişti.

- XLVII. Uluslararası Tuvalet Kongresi'ndeki konuşmamın kısa bir bölümünde bu konudan bahsetmiştim, gazeteler yazmıştır. Prof. Micho Okiro ile birlikte yürüttüğümüz bir çalışmaydı. Maalesef geçen yaz Prof. Okiro'yu kaybettik..

Koridor boyunca duvarda özenle çerçevenilmiş resimler vardı. Kız, bu resimleri görmemiş olmasının yanında tüm kapıların "OO" oluşunu farketmeyişinin çok daha önemsiz olduğunu düşündü.

Alt tarafındaki etikette "M. Duchamp, Çeşme, 1917" yazan boş bir çerçevenin yanına geldiler. Adam, duvarda çerçevenin tam ortasına rastlayan yerdeki küçük deliğe gözünü dayadı, uzun uzun keyifle baktı. Kızı çağırıyordu:

- Gelin siz de bakın!

Kız deliğe gözünü dayadı. Kızlar tuvaletinde bulunmayan, bir keresinde erkekler tuvaletine yanlışlıkla girdiğinde duvarda sıra sıra dizilmiş olarak gördüğü lavabo benzeri o garip porselen şeylerden bir adet bir sehpanın üzerine yatırılmış, tavandan aşağı doğru sarkan bir lamba ile aydınlatılmıştı. İçeride başka bir şey göremedi, küçümseyerek dudak büktü. Adam, durumu açıklama ihtiyacı hissetti.

- Bu vaktiyle çalınmış olan orjinal "Çeşme"dir, dedi. Bulmak için uzun yıllar bir dedektif gibi uğraştık..

Kız:

- Hıı, dedi, başka bir şey demedi.

Üstünde film afişi olan bir kapının önüne gediklerinde, adam kapıyı açarak içeriye girmesi için başıyla işaret etti.

İçeride küçük bir grup dikkatle film izliyordu. Tuvalet sorumlusu fısıltıyla:

- Love, lava, lavatories, dedi

Kız fısıltıyla:

- Pardon?

Adam tekrarladı..

- Aşk, lav, lavabo... Bunuel'in bu filmini çok severim.

Kız biliyormuş gibi yaptı. Fısıltıyla:

- Yaa.. Evet.. dedi.

Sahnede, fokurdayarak akan sıcak lavlar vardı. Daha önce duyulan hafif müzik ve çığlıklar yerini sifon sesine bıraktı. Lavlar giderek bir adamın yüzüne dönüştü.

Tuvalet sorumlusu yüksek sesle gruba doğru konuşmaya başladı:

- The lovers and the lavatory; impossible opposites.

Odadakiler oturdukları yerden başlarını geri çevirdiler, rahatsız etmeyin der gibi bakıyorlardı ki içlerinden biri tuvalet sorumlusunu farkederek hemen saygıyla ayağa kalktı. Diğerleri de onu izlediler. Film durduruldu, ışıklar yakıldı.

Tuvalet sorumlusu konuşmasına devam ederken simültane tercümanlar çeşitli dillere çevirdiler:

- Aşk ve Tuvalet.. Bunuel bu imkansızı biraraya getirişyle, toplum tarafından isteğin baskılanmasını vurguluyor. Alaycı yorumuyla fantezi ve rüyaların baskılanmış duyguların dışavurumundaki önemini kaçınılmaz bir biçimde gözler önüne seriyor...

Grup alkışlamaya başladı. Bu durum kızın hoşuna gitmişti, o da alkışlayanlara katıldı.

Tuvalet sorumlusu başıyla selamladı..

- Lütfen oturun! Seyretmeye devam edin..

Işıklar kapatıldı, film kaldığı yerden devam ettirildi. Alkışlayanlar yerlerine oturdular, dikkatlerini yeniden filme verdiler.

Film odasından dışarı çıktıklarında kız durumdan bayağı etkilenmişti. Adamın yanında gururla yürüyordu şimdi.

Karşıdan Hamide, Fadime, annesi, diğer kızlar, adam ve oğlanlar geliyorlardı. Kadın koştu, tuvalet sorumlusunun elini öpmek üzere iki avcuna aldı. Tuvalet sorumlusu elini geri çekti.

- Lütfen hanımefendi!

Adam ve kadın bir ağızdan:

- Allah sizden razı olsun! dediler, çocukları kenara çekerek yol verdiler.

Önlerinden geçerken, kız tuvalet sorumlusuyla birlikte yürüyor olmanın böbürlenmesini taşıyan, küçümseyici bir bakış fırlattı kadına...

Deminki oğlan arkalarından:

- Balıklar burcuuu, amman göbek atmaa..., diye bağıırıyordu ki, babası:

- Sus len! deyip oğlanın ağzını eliyle kapadı.

Tuvalet sorumlusu, geriye doğru hafifçe dönerek:

- Lütfen beyefendi, yaratıcılığı öldürmeyiniz! dedi.

Adamla karısı, utanarak önlerine baktılar. Oğlan babasının elini ısırıp kurtuldu.

- Ettek Ayşe,
Heh heee...

Tuvalet sorumlusu gülümseyerek oğlana el salladı.

- Ne şirin çocuk değil mi?

Kız adamı onayladı:

- Evet çok şirin!

Koridorda yürümeye devam ettiler. Zappa posterinin yanından geçerken adam bir şarkı mırıldanmaya başladı:

- Gimme your dirty love!

Tuvalet sorumlusu şarkısına uygun adımlarla dansederek, kız da ona yetişmek için neredeyse koşar adımlarla koridorda ilerlediler.

Ruj resimli "00" nolu kapıya geldiklerine adam kapıyı açtı. Kız önden, adam arkadan içeriye girdiler. İçeride tuvaletlerin tam karşısındaki duvar boyunca sıralı sandalyelerde dantel ören kadınlar vardı. Tuvalet sorumlusunu görünce ayağa kalkmaya yeltendiler. Tuvalet sorumlusu eliyle oturun gibilerden işaret etti. İçlerinden biri ayağa kalktı, bir elinde danteli, diğer elinde kukasıyla tuvalet sorumlusuna yaklaştı. Tuvalet sorumlusu:

- Biraz sonra ilgileneceğim, dedi.

Kadın yerine oturup dantelini örmeye devam etti. Tuvalet sorumlusu kıza dönerek:

- Hangi kapı bozuk? diye sordu..

Kız kendisine öncelik verilmiş olmasından daha bir böbürlendi.

- En baştaki bozuk.

- Siz burada bekleyin!

Adam gitti kapıyı kontrol edip geldi..

- Kapıda bir problem yok! Siz kapıyı düzgün kapatmadıysanız manyetik kilit sistemi devreye girmemiştir.

Kız kapının çalışma mekanizmasını anlamamış olmaktan utandı, ama baskın çıkmak için pencereye doğru bakarak:

- Tuvaletin duvarları alçak! dedi.

Birlikte pencerenin önüne kadar gittiler.

- İçerinin daha aydınlık olması için pencereler alçak yapıldı!

- Tuvaleti dikizleyenlere ne demeli!

- Şuraki heykelleri mi kastediyorsunuz?

- Aaa! İyi de bunlar hareket ediyorlar?

- Prof. Michointo'nun tasarımı. Heykellere mikroçip yerleştirdi. Prof. Michointo'yu da geçen sene Prof. Okiora ile aynı kazada kaybettik.

Kız "içeri zorla girmek isteyenler olduğu" kısmını söyleyecekti ama vazgeçti. Bunu daha önce, koridorda onlarla karşılaştığında söylemeliydi.

Tuvalet sorumlusu devam etti:

- Güney Floransa'daki XVI. yüzyıla ait tuvaleti incelemek için gitmiştik.

Dantel ören kadınlar:

- Eeee!

- Prof. Okiora ve Prof. Michointo çok kısa boyluydular...

Kadınlar:

- Yaaa!!

Adam:

- Bir o kadar da şişmandılar!

- Aaaa!

- Çok heyecanlıydılar.. İki birden tuvalete girmeye kalkıştı.

- Neee!

- Tuvaletin dibi Toskana'nın bağlarına açılıyordu ve tahtalar gürümüştü!!

- Ahhh!

- Tuvalet çöktü!!

- Vaaah, vah, vah!

- Kayboldular, bir daha bulamadık...

- Tüüüh, tüh, tüh!

Adam gözyaşlarını gizlemeye çalışarak, kıza döndü:

- Tuvaletlerle ilgili başka ne sorun vardı?

- Başka bir şey yoktu, her şey mükemmel..

- Tuvaletler pis demiştiniz galiba!

- Pis değilmiş, temizmiş...

Tuvalet sorumlusu dantel ören kadınlardan birini yanına çağırdı, cebindeki anahtarları uzattı:

- Bana XX. yüzyıl uzun saplı süpürgesini getirin..

Kadın anahtarları alıp aceleyle kapıdan çıktı. Daha önce yanlarına gelmek isteyen kadın,

- Şimdi gösterebilir miyim? diye sordu..

Adam kadının yanına gidip ördüğü danteli inceledi.

- Ortasındaki deliği unutmuŐsunuz! Sifonun sapı nereden çıkacak?

Yanındaki kadın sifon sapının çıkacağı yeri yapmayı unutan kadına sifon sapının çıkması gereken yeri gösterdi. Kadın ördüğü danteli sökmeye başladı. Sktğ ipleri kukanın üzerine sarmaya çalışırken tuvalet sorumlusu uyardı:

- Sktğnz ipi tekrar kullanmayın lütfen, dantelin kalitesi bozuluyor..

Daha önce dışarı ıkmiŐ olan kadın uzun saplı sarı süpürgeyle içeri girdi. Tuvalet sorumlusu süpürgeyi itinayla kadından aldı. Elinde süpürge, Şarkı söyleyerek dansetmeye başladı. Kadınlar dantellerini bırakarak tuvalet sorumlusunu seyre koyuldular. Kız da boş bir sandalye bularak seyredenlere katıldı. Tuvalet sorumlusu dansına tuvaletleri temizleyerek devam etti.

Gösteri bittiğinde kadınlar dantellerini koltuklarının altına sıkıştırıp ayağa kalkarak alkıŐladılar. Kız hepsinden daha hararetli bir Şekilde alkıŐladı. Tuvalet süpürgesini getiren kadın, üzerine kolonya döktüğü kağıt peçete ile anahtarları dikkatle silerek tuvalet sorumlusunun cebine koydu.

Tuvalet sorumlusu süpürgeyi sağ elinde bir asa gibi tutarken kızın sol koluna girmesini istedi. Kız adamın ne dediğini, ne yaptđını pek anlamamıŐtı, ama yine de onu beđenmiŐti. Adam ise kızın bir Şey anlamıyor olmasıyla pek ilgilenmemiŐti.

Kız gururla adamın koluna girdi. Tuvaletten çıkıp koridorda kolkola ilerlediler. Koridordakiler yana çekilip yol verdiler, onlar geçerken hayranlıkla baktılar.

dedektif

uğur halıcı

2001

K. için

Bu mesele "mazi" denecek kadar basit değil.

Bu bir dedektiflik romanı. Sıradan bir dedektiflik romanı sanmayın sakın. Bu romanda cinayet yok. Deliller yok. Kimine göre suç da yok.

Ama bu yine de bir dedektiflik romanı. Bu romanda 15 yaşında kişilikleri öğütülmeye çalışılan insanlar var. Güçlünün güçsüz üzerinde tatmin etmeye kalktığı güç gösterisi var, psikolojik baskı var.

Bu romanda, suçsuzlukta suç bulmaya çalışan bir dedektif var. Asıl görevi dedektiflik falan değil, bunu bir heves için yapıyor.

Delil bulamayınca, delil yaratıyor mu bilmem? O kadar da değildir herhalde! Başkalarının kafalarında olduğuna inandığı delillerin ortaya dökülmesi için Makyavelist yollar deniyor mu? Bunu da görmedim ama duydum! Ben duyduğuma göre bunu yaşayanlar da var demek ki?

Eğer suçlar kapı arkalarında işlendiyse, 15 yaşın gururuyla üzerinize uygulanan aşağılamalar başkalarından saklanıp paylaşılmadıysa, işte bundan dolayı delil yoksa, deliller sadece kafaların içinde kaldıysa, o zaman suç da mı yok?

Ben görmediysem, ben yaşamadıysam o zaman bu mesele yok mu? Ya da ben de yaşadıysam ve çok eskide kaldıysa ve de unuttuysam, ya da unutmuş gibi yaptıysam o zaman bu mesele yok mu?

Bu mesele bir zamanlar var olduysa sonra yok olabilir mi? Herkes yok dese bile şimdi yok sayılabilir mi?

Bu mesele en azından içimizden bir kişinin sınır çizgisinden öte yana geçişinde bir önem taşıdıysa, şimdi meselenin üzerine bir çizik atıp silebilir miyiz? Affedebilir miyiz?

beklerken

uğur halıcı

2002

Neredeyse yarım saattir buradalar, kuyruk ilerlemiyor. Yağmur ince ince yağıyor. İki de eski, yer yer dikişleri sökülmüş okul ceketlerini kollarını çıkarmadan kafalarına geçirmişler, yağmurdan korunmaya çalışıyorlar. Nefes aldıkça ağızlarından buhar çıkıyor. Elleri pantolon ceplerinde, titriyorlar. Kemal cebindeki parayı eliyle sıkı sıkı tutuyor. İlk defa bu kadar büyük bir paraya dokunuyor. Altı tane ekme alacak, paranın üstünü olduğu gibi eve götürecektir. Kaybederse yandı, anasından çekeceği var.

Her yer çamur içinde. Paçalarını siyah lastik çizmelerinin içine sokup öyle çıkıyorlar sokağa. Çizmeleri geçen hafta okuldan verdiler. İsimleri tek tek okundu, adı okunan tahtaya çıktı, ayağına olabildiğince uygun bir çizme naylon poşete konulup verildi. Kemal ayağını iki numara büyük söyledi. İlyas gibi büyük olmak istemişti. Öğretmen Kemal'in istediği numarada çizme bulamadı, daha büyük bir tane bulup verdi. Herkes güldü ne kadar kocaman ayakları var diye. Öğretmen daha küçük bir tane vermeye çalıştı, Kemal kabul etmedi.

Bir su birikintisinin tam ortasındalar şimdi, ama ayakları ıslanmıyor. İlyas çizmeleriyle yerdeki suyu şapırdatıyor.. Kemal kocaman çizmelerine gururla bakarken:

- Bu çizmeleri araba lastiğinden yapıyorlarmış, dedi
- Olur mu, lan? dedi İlyas, Biz araba mıyız da ayağımıza araba lastiği takamaz!
- Düşünsene, çizmeyi giyince araba olacan, mesela... Bastın mı gaza gidersen canının istediği yere..
- Benzini nerden alacan oğlum... Arabalar öyle bedavaya gitmez..
- Hayal değil mi? Varsay ki gidiyo...

İlyas'ın ayaklarında çorap yok. Çizmenin dışından gözüküyor nasıl olsa.. Soğuk kötü tabii. Ayakları ıslamasa da soğuktan buz kesiyor.

- Hayal kuracaksan doğru dürüst hayal kur, lastik çizmeden araba mı olurmuş?
- Sen nasıl hayal kuruyon ki?
- Sen anlaman, dedi İlyas, önce büyümen gerek!

Kemal sustu, cevap vermedi. Bir süre çizmelerini suda şapırdatarak sessiz kaldılar. Kuyruk biraz ilerledi, su birikintisinden kurtuldular. Önlerinden simitçi geçti. İkisinin de karnı aç. Kemal cebindeki parayı hala sıkı sıkı tutuyor.

- Ben evden kaçacam, dedi, İlyas..
- Nereye gidecen?
- Bilmeem, bulurum bir yer..
- Paran var mı da kaçacan?
- Para işi kolay, yeter ki aklına koy!
- Mesela?
- Geçen yaz arabaların camını siliyodum ya!! Çok para var o işte.. Şimdi yağmur var, cam sildiren daha çok olur..
- Ne kazandın ki geçen yaz?
- Çok! Sen hayatında görmemişindir benim bir günde kazandığım parayı!
- Niye görmeyim, dedi Kemal, cebindeki parayı çıkarıp gösterdi..

İlyas ani bir hareketle Kemal'in elinden parayı kapmaya çalıştı:

- Bakayım, sahtedir o!

Kemal kaptırmadı:

- Bakıyosan ellemeden bak! dedi.

Paranın katlarını açıp iki eliyle gerdirerek gökyüzüne doğru tuttu:

- Teli görüyon mu? diye gösterdi.

İlyas yüzünü buruşturdu:

- Tel olsa da sahtedir.

Kemal yağmurdan ıslanan parayı, olmayan sakalına sürüyormuş gibi yanağında gezdirip,

- En hakikisinden halis muhlis bankonot, dedi.
- İyi anladık! dedi İlyas, ilgilenmiyormuş gibi yaptı.

Kemal parayı iyice katladı, avcuna aldı, ellerini ceplerine soktu.

Uzunca bir süre sessizlik oldu. Kuyruk biraz daha ilerledi. İlyas dayanamadı sordu:

- O para senin mi?
- Benim, na'apacan?
- Simit al da yiyelim!
- Yok ya!
- Amma cimriymişin lan! Yazın sana aldığım simidi unutuyon galiba!
- Bana mı simit almışın? Ucundan accık koparıp verdin!
- Çüüş.. Yarisını yemedim sana verdim öküz!
- Doğru konuş lan!
- Sen doğru konuş, dedi İlyas, Kemal'i dirseğiyle geriye ittirirken.

Kemal sendeledi, arkada bekleyen kadınına yaslandı elinde olmadan. Kadın öfkeyle:

- İtişmeyin be! deyip Kemal'i öne ittirdi.

Kemal toparlanmak için ellerini cebinden çıkarırken para yere düştü. İlyas arkadaki kadına baktı gördü mü diye. Kadın ıslanmamak için kafasına geçirdiği naylon torbayı düzeltmekle meşguldü. Ayağını paranın üstüne getirdi, yere basmadan tam üzerinde tuttu.

- Şu öndeki kırmızılı karıyı görüyon mu? İyi bak, dedi Kemal'e.

Kemal kadına bakarken, İlyas ağırlığını diğer ayağına vererek hızla çömeldi. Çamurlanan parayı yerden aldı, paçalarını düzeltiyormuş gibi yaparken, çizmesinden içeri soktu, düşmeyeceğinden emin oluncaya kadar iyice iteledi.. Kemal:

- Şu şişko karıyı mı söylüyon? diye sordu.

İlyas ayağa kalktı.

- Onu söylüyom, iyi bak karıya!
- Baktım! Ne olacak ki!
- O karı dul, anlarsın ya! Geçen gün evine çağırdı beni...
- Gittin mi?
- Enayi miyim? Elbette gittim.. Sen gitsen, seni de içeri alır bu karı..

Kadının evinde neler yaptığını ballandıra ballandıra anlattı. Kemal sanki kendisi o eve gitmiş gibi dinledi. Bu arada sıra kırmızı hırkalı kadına kadar gelmişti. Kadın kucağında ekmeklerle uzaklaşırken Kemal kadının yürüyüşünü dikkatle inceledi.

- Uyduruyon, dedi.. Öyle bir kadına benzemiyor!
- Uyduruyosam ekmek çarpsın!
- Öyleyse sana niye hiç bakmadı..
- Burada elbet bakmaz oğlum, laf olur.. Giderken bana eliyle gizliden işaret çaktı görmedin mi?
- Ben bir şey görmedim..

İlyas ceketini kafasından omuzuna indirdirdi, küçümseyerek:

- Ohoo, dedi, senin bu işleri öğrenmen için daha bir fırın ekmek yemen lazım... Ben karının evine gidiyom.. Hadi eyvallah!
- Ucuz ekmekten almayacan mı?
- Gerek yok! Eve dönmeyecem..

Kemal karışık duygularla ardından bakarken, İlyas kadının gittiği yöne doğru ıslık çalarak yürüdü. Köşeyi dönünce etrafını şöyle bir kolaçan ettikten sonra parayı çizmesinden çıkarıp ceketinin iç cebine koydu. Yokuş aşağı koşar adımlarla mahalleden uzaklaşırken, epeyce geride kalan kadına eliyle bir öpücük gönderip:

- Sana da eyvallah! demeyi ihmal etmedi.

kağıt helva

uğur halıcı

2002

Akasyalardaki çiçekler baharı müjdeliyor. Kuşulu Park cıvıl cıvıl. Süzülen kuğular, arkalarında yavruları, suda yankılanan akşam güneşinin keyfini çıkarıyorlar.

Minnacık yumuk eli, buz kesen avcumda sıcacık.. Yavruları seyrediyoruz..

- Kaç yaşındalar? diye soruyor..
- Çok küçük onlar, yeni doğmuştur...
- Onlar hemen doğunca mı yüzüyorlar?
- Bilmem ki!
- Suda üşümezler mi?
- Üşümezler herhalde..

Hiç bir soru beni yaşadığımız bu ana getiremiyor.. Güneş gözümü alıyor. Kulaklarımda uğultu.. Derin bir nefeste baharı içime çekemiyorum..

- Acıkmişler midir?
- Belki !

Kağıt helva istiyor. Elimdeki röntgen filmlerini bacaklarımdan arasına sıkıştırıp çantamdan para çıkarıp veriyorum

Kağıt helvayı ne zaman alıp geldi farkında bile olmadım. Kuğulara dalmışım...

Küçük parçalar koparıp kuğulara atıyoruz. Yavruların lokmaları kapışırken yaptıkları acemiliklere kahkahalarla gülüyor.

Onu mutlu etmek ne kolay! Ya beni?

Bu parktan birlikte geçişimiz, olmasını hiç istemediğim bir günün anısını taşıyacak.. Onun içinse ne büyümek ne de hatırlanacak böyle bir anı olmayacak..

fotoğraflar

yaman kayıhan

2002

İki caddeyi birleştiren merdivenlerden koşarak iniyor. Dönünce yetişmeye çalışarak sesleniyorum. Durmuyor. Birlikte koşuyoruz. Soğuk çünkü. Bir yandan da çok komik şeyler anlatacağını söylüyor.

1. Fotoğraf

Muhallebiciye giriyoruz. 20:30 civarı. Sağ tarafta tezgahlarının ardında görevliler var. Soruyor: "En sıcak yeriniz neresi ?" Bir kaç masa dolu. Bakıyorlar. Bir iki basamak çıkarak ilerliyoruz. Daha sıcak bir masa var. Sol köşede. Dönüp basamaklardan iniyoruz, masaya yerleşiyoruz.

Paltosunu çıkartmıyor. Zorunlu, ama uyumlu olduğunu tahmin ettiğim bir şıklığı var.

Önce de gitmeye çalıştığımız Muhammet beyin (!) filmi 21:30'da bizi bekliyor.

Bugün zaten buluşabilecektik, ama 17:00 gibi iptal etmek zorunda kaldı. İşi önemli. Soğukta koşuşturmamızdan az önce tekrar telefon etti. "Off oldum", dedi. Off'un off'u. Kurtulmuş işinden. Biletleri alacağını söyledi. Komik olan gişeye yaklaştığında parasının olmadığını farketmesiymiş, çünkü şıklığının uzantısı küçük çantasının içine iki telefonu ve bloknolarının yanı sıra cüzdanı sığmamış.

Resimden konuşuyoruz. Biraz da başka şeylerden. Capuccino içiyor, bense double espresso.

2. Fotoğraf

21:15 gibi .. Zaman yaklaşıyor. Tuvalete gitmek istiyor, ama hemen geri dönüyor. Dolu. Burada gitmeli, çünkü daha temizdir. Sandalyesine oturuyor. Gözümüz tuvaletin kapısında. Pek de dikkat edemiyorum. Kapıya baksam ona bakamayacağım konuşurken. Çıkan olmadı galiba. Tekrar deniyor. Yine dolu. Sağa dönerek uzayan tezgahdaki görevlilerle konuşuyor. Gülümsüyorum. Kapı içerden kendiliğinden kilitlenmiş. İkinci deneme başarılı.

3. Fotoğraf

Çıkıyoruz. Soğuk, üşüyoruz. "Sende demir eksikliği olmalı", diyor. Sinemaya girdiğimizde telefonu çalıyor. Bilet alıyorum. Ortada, önünde yol olan sıradan istiyorum: H sırası. İçeri giriyoruz. Biletlerle birlikte yer gösterici için bahşiş de hazır. Ama salona giremiyoruz. Balkonun fuayesinde telefonlar artıyor. Biletler ve bahşiş yer göstericide. Cam masanın üç ayaklı sandalyelerine oturuyor. Sandalyeler dengesiz, dikkat ediyorum. Paltosu hala üzerinde, şalını solundaki sandalyeye koyuyor. Küçük çantası, her iki telefonu, telefon defteri, bloknotu, gümüş olduğunu tahmin ettiğim ince zincirli kalemi .. hepsi masada. Yuvarlak masa işyeri oluyor.

Ayaktayım, görmesin istiyorum hatta beni. Ofisini arıyor, telefon numaralarının masasındaki pembe dosyasından bulunması istiyor. İş ve ev numaraları ayrı sütunlar halinde isimlerin yanında, beyaz kitapta ise bakanlığın, konsoloslukların telefon numaraları var.

Afişlere bakıyorum. Gelecek film olmalı: The Majestic. Ayakta dolanırken huzursuz edeceğimi düşünüyorum, sessizce sağına oturuyorum.

Notlar alıyor, bloknotunun ilk sayfasını yazdığı sayfaya kapanmasın diye tutmaya çalışıyorum.

Olay önemli; El Halil'de görevli Türk subaylarından binbaşı olanı hayatını yitirmiş, yüzbaşı yaralı. Kenardaki diğer yer göstericiye sormayı unutmuyor: "Film başladı mı ?" Henüz reklamlar sürüyormuş. Akli işinde, biraz da filmde belki.

Masasına gitmek istiyor. Bahşiş yer göstericide kalıyor. Biletleri başka bir sefer gelebilmemiz için müdüre imzalatmamız gerektiğini söylüyorlar, boşveriyoruz. Çıkıyoruz. Biletleri kesen kapıdaki adam bu defa üzerindeki anahtar ile kilitli ön kapıyı açıyor. Soğuğa

çıkıyoruz, ama hissetmiyor. Hemen bir taksi buluyoruz. Önce inecek, sağa oturuyor. Akli işinde. Beklesem mi ? Huzursuz olacağını söylüyor.

4. Fotoğraf

Yol kısa, bir kaç dakikada ofisinin önündeyiz. Hızla iniyor, koşarak binaya yöneliyor.

Eve geliyorum 21:50 olmuş. Biraz salonda oturup televizyon kanallarını kurcalıyorum. İzlediğim bir film var: "Jennifer 8"; Andy Garcia, Umma Thurman .. Gece yarısına doğru ofisinden arıyor. Artık evine gidecek. İyi uykular diyerek, fotoğraflarımdan söz ediyorum. Benim için "amusing" de olduğunu düşünüyor. Olmadığını, hoşuma gittiğini söylüyorum.

sineğin idamı

uğur halıcı

2002

Sineği tül perde ile cam arasına ustaca sıkıştırdıktan sonra perdeyi hafifçe aralayıp kanadından tutarak yakaladı. Sıcaktan zaten uyuşan sinek, cılız bacaklarını amaçsızca kıpırdatmak dışında pek bir karşı koyma belirtisi göstermedi. İki küçük el kanatlarını kopardığında sinek özgürlüğü elinden alınmış yeşil fosforlu kara bir böceğe dönüştü.

Kız gizlice girdiği misafir odasından yine gizlice çıktı, kapısını ses çıkarmamaya gayret göstererek kapattı. Sinek avcunda, annesiyle babasının yatak odasına gitti. Parmaklıklıklı küçük karyolasında uyuyan kardeşinin yüzüne sineği dikkatlice bıraktı. Sineğin kardeşinin yüzünde dolanışını, gözünden, alnından, burnunun üstünden geçişini uzun uzun seyretti.

Sessiz adımlarla hole gecti. Tüm odaların, banyonun ve girişteki antrenin kapılarının açıldığı hol karanlıkçaydı. Ne apartman boşluğuna bakan küçük pencere ne de odaların kapısından sızan ışık holün aydınlanmasına yetmiyordu.. Kışın kitap dolabı olarak kullandığı eski büfenin kapağını açtı, sinek idamı malzemelerini kutusuyla çıkardı, formika yemek masasının üzerine koydu. Su fişkırtan şırıngayı, pilli minnacık el fenerini, büyütecini, siyah iplikli makarayı, suluboya fırçasını, sapı kırık tel çay süzgecini, çakmağı, metal kapaklı cam tuzluğu, kulak damlası şişesini, kalınca not defterini zevkle inceledi.

Kenarındaki kıvrımlarla mavi bir karanfili andıran kül tablasını masadan aldı, kardeşinin yattığı odaya gitti. Fazla aramaya gerek kalmadan sineği saklandığı yerde buldu. Sineklerin emziğin altındaki ıslak bölgede saklanmalarına alışmıştı.

Sineği kardeşinin yanağıyla emziğin arasından alıp kül tablasına koydu, kaçmamasına dikkat ederek hole getirdi. Kül tablasını masadaki eski yerine yerleştirdi, üzerine tel çay süzgecini kapattı. Küçük el fenerini üzerine tutup sineği seyretmeye koyuldu.

Sinek kül tablasında dolandı. Süzgecin altından geçerek çıkmaya çalıştı, başaramadı. Ön ayaklarıyla hortumunu, kafasını kaşıdı. Süzgecin üst tarafına doğru ters dönerek yürüdü, tam tepede durdu. Sineğin bu umursamaz hali kızı sinirlendirmişti. Suluboya fırçasıyla ittirerek sineği düşürdü:

- İzin almadan gezemezsin, dedi.

Kül tablası, muşamba kullanmaya gerek bırakmadığından büyük bir beğeniyle alınan açık sarı tahta desenli formika masanın üstündeki floş işlemeli küçük tül örtününün tam ortasındaydı..

Perdenin artan kısmından yapılan tül örtü, süzgecin sinek hapishanesinde kullanıma girmesinden önceki dönemde epeyce iş görmüştü. Örtüyü kül tablasının üstüne gerdirerek sineklerin kaçmasını engellemek amacıyla kullanmıştı. Ancak, her ne kadar gergin tutmaya çalışsa da örtüyü kül tablasının inişli çıkışlı kenarında gerdirmek özel bir hüner gerektiriyordu. Yargılanmasına ara verildiği bazı zamanlarda sinek, tül örtünün iyi gerdirilmediği bir girinti bulup kül tablasının altına geçebiliyordu. Hatta bazen örtünün dışına kaçabileceği bir aralık bulduğu da olabiliyordu. Ayrıca, tül örtünün neden kül tablasının altında değil de üstünde olduğu, örtüyü her zaman kül tablasının altında görmeye şartlanmış bazı kişilerce yadırganabiliyordu ve bu kişilerin örtüyü kül tablasının üstünden alıp altına sermeleri de kimi zaman benzer sorunlar yaratıyordu. Kanatları koparılmış olduğundan çok uzaklara gitmesi mümkün olmasa da, sineğin masanın alt yüzeyinde, bir sandalyenin kenarında bazen de halının üzerinde aranarak bulunması yargı işlemini gereksiz yere geciktiriyordu.

Süzgecin sapının kırılması, sinek hapishanesinin modern bir görünüme bürünmesinin yanı sıra kullanım kolaylığı açısından da çok faydalı olmuştu. Sapı kırılmadan önce, her seferinde sapı penseyle geriye doğru kıvrırmak ve işi bittiğinde tekrar eski haline getirmek gerekiyordu.

Süzgecin sapı kırıldığında başına geleceklerden çok korkmuştu. O gün yakaladığı sinekle ilgilenememişti bile. Süzgeci hemen sapıyla birlikte mutfaktaki çekmeye koymuş, başka şeylerle oyalanmıştı.

Evdekiler, süzgecin her tarafının sağlam olup da sapının nasıl kırıldığına pek akıl sır erdiremediler. Ancak bu durumun bazı nazarları alıp götürdüğüne mana yorarak üzerinde fazlaca durmadan çöp tenekesine attılar. Sonra süzgeç sinek idamı kutusundaki yerini aldı.

Lambayı yeniden sineğin üstüne tuttu:

- Acıktın mı? diye sordu.

Sonra sesini incelterek cevap verdi:

- Çok açım, lütfen merhamet edin!
- Bugün sana yemek yok! Çok büyük suçlar işledin!

Bu arada uyanan kardeşi içeriden ağladı. Babaannesi ön taraftaki odada oturduğu yerden seslendi:

- Geliin nerdesin? Çocuk ağlıyor! Baksana çocuğa!

Annesi telaşla mutfaktan geldi, holden geçerek kardeşinin yattığı odaya girdi. Kız çabucak sineği aldı, tuzluğa koydu, kapağını kapattı. İdam malzemelerini seri hareketlerle kutuya doldurdu, büfeye kaldırdı. Bir şey olmamış gibi yatak odasına gitti, annesinin kardeşini giydirmesini seyretti. Annesi kardeşini öperken, kıza döndü:

- Çaydanlığın altını söndür, açık kaldı, dedi.

Ardından hemen ekledi,

- Tezgahtaki muhallebilere dokunma sakın, sen hakkını yedin!

Kız mutfakta ocağı söndürürken, tezgahın üstündeki muhallebiler gözüne takıldı. Aklına sinek geldi. Büfedeki kutudan tuzluğu aldı mutfaka getirdi, kapağını açıp sineği en baştaki muhallebinin üzerine silkeledi. Kaseleri biraz sıkıştırarak kenarlarının birbirine değmesini sağladı. Tezgahın önünde dikildi, sineğin kaseden kaseye geçerek muhallebilerin üzerinde gezinmesini seyretti.

Annesinin ayak seslerini duyduğunda aceleyle sineği avcuna aldı, arkasına sakladı. Annesi:

- Ne yapıyorsun burda? diye sordu.

Omuzunu silkeledi,

- Hiiç! dedi.

Annesi muhallebilerden birini alırken:

- Şurdan bir kaşık ver! dedi.

Kız sol eliyle kaşıklıktan küçük bir kaşık bulup uzattı. Annesi kaşığı da alıp mutfaktan çıktı. Tezgahtaki kapağı açık tuzluğu annesi farketmedi diye derin bir "oh" çekip sineği tekrar tuzluğa koydu. Buzdolabındaki peynirden sineğin hak ettiği minnacık bir parça koparıp tuzluğa attı, kapağını kapattı. Sineğe:

- Açlıktan ölmeni istemem, daha yargılanacaksın, dedi.

Holden geçerken sineği büfedeki kutuya koydu, babaannesinin olduğu odaya gitti. Annesi kardeşini yerdeki mindere oturtmuş muhallebi yediriyordu. Sedirde dua ederek tesbih çeken babaannesinin yanına oturdu, boynuna sıkı sıkı sarıldı. Babaannesi, tek eliyle kızıdan kurtulmaya çalışırken sesini yükselterek tesbih çekmeye devam etti. Arapça sözler kızı öbür dünyada nasıl cayır cayır yanacağını hatırlattı. Korkuyla babaannesinin boynunu bıraktı. Kardeşinin yanına gitti, annesine:

- İstersen ben yedireyim, dedi.

Annesi:

- İyi! Dökmeden yedir, deyip kaseyi verdi, mutfağa gitti.

Muhallebiyi yedirmeye başladı. Babaannesi, bir yandan tesbih çekerken bir yandan da gizlice yemesin diye göz ucuyla kızı izledi. Babaannesinin kendisini izlediğinin farkında değilmiş gibi yaparak muhallebiyi kardeşine öpücüklerle yedirirdi. Muhallebi bitince kaseyi mutfağa bıraktı. Hole dönüp, büfeden resim defteriyle kalemını aldı. Bu arada küçük el feneriyle büfedeki sineğin durumunu kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Lambayı açtı, soluk bir ışık holü aydınlattı. Masaya oturdu, kapının arasından görünen babaannesine ve kardeşine bakarak resim yapmaya başladı. Annesi elinde elbeziyle holden

geçti, odaya gitti. Kardeşinin elini yüzünü bezle temizledi. Mutfağa geri giderken, ışığı kapattı:

- Biraz kardeşinle oyna, dedi.

Resim defterini isteksizce büfeye geri kaldırdı. Sineği kontrol etti.

Kardeşiyle oynamak için odaya gittiğinde babaannesi lokum istedi. Misafir odasından getirdiği şekerliğin kapağını açıp babaannesine tuttu. Babaannesi kemikleri irileşmiş parmaklarıyla şekerlikten bir tane lokum aldı, pudra şekerini dikkatlice diğer lokumların üzerine silkeledi. Aldığı lokumun ucundan bir parça kopardı, kıza uzatarak:

- Şunu kardeşinin ağzına koy da ağzı tatlansın, dedi, lokumun geri kalan kısmını olduğu gibi ağzına attı.

Kız şekerliğin kapağını kapattı, küçük lokum parçasını babaannesinin elinden alıp kardeşinin ağzına tıktıktan sonra şekerliği misafir odasına götürdü, sehpaye koydu. Sehpanın yanına çömeldi, şekerliğin kapağını açtı. Babaannesi gibi küçük parmağını havaya kaldırarak şekerlikten bir tane lokum aldı.

- Hımm! Gül kokulu... Prenseslere layık!

Lokumu aceleyle yedi. Ağzının kenarına bulaşan pudra şekerlerini eliyle şekerlikteki lokumların üstüne silkeledi, şekerliğin kapağını kapattı, babaannesinin yanına döndü.

Babaannesi, bir yandan takma dişine bulaşan lokumu parmağıyla sıyırmaya çalışırken bir yandan boğuk bir sesle sordu:

- Şekerliğin kapağını kapattın mı?

- Buradayken kapattım ya!

- Körolasınca sinekler konmasın.

- İyice kapattım, konmazlar.

Babannesesi dişine bulaşan lokumla biraz daha uğraştı, başedemedi, su istedi. Kız vakit geçirmek için mümkün olduğunca yavaş adımlarla mutfakta yemek pişiren annesinin yanına gitti.

- Babaannem su istiyor..

Annesi söylendi:

- Bu kadın da oturduğu yerden kalkmaz, onu ister, bunu ister. Yine lokum mu yedi?
- İki tane yedi.
- Kardeşine de verdirtti mi?
- Yok ona vermedik.

Raftan bir bardak alıp, musluktan su doldurdu, kıza verdi.

- Sakın kardeşine lokum verme, çocuğun damağına yapışıyor.
- Babaannem hep ona da ver diyor, ama ben vermiyorum.

Yine mümkün olduğunca yavaş adımlarla yürüyerek suyu babannesine götürdü. Bu sefer babaannesi söylendi:

- Nerede kaldın? Altı üstü bir su getireceksin.
- Dökülmesin diye yavaş getirdim.

Babaannesi söylenmeye devam etti:

- Yine musluktan doldurup getirmiş.
- Musluktan değil babaanne, iyi sudan getirdim.
- Baksana kabarcıklar var!
- Kabarcık yok, iyi su.

Babaanne bardağı pencereye doğru tuttu, dikkatlice baktı, su bulanıktı ama o pek bir şey göremedi. Yüzünü buruşturarak suyu içti. Bardağı kıza geri verdi.

- Musluk suyuysa artık günahı boynunuza.

Sineğin boynuna geçireceği ipi düşündü, gülümsedi. Bardağı holdeki masaya koyup geri geldi. Sedinin altına eğilip, kardeşinin oyuncaklarını olduğu gibi sepetiyle birlikte çıkardı. Kardeşinin yanına oturdu, oyuncaklarla oyalamaya çalıştı. Babaanne pencereden sokağı seyretmeye koyuldu.

* * *

İkinci vakti annesi küçük kardeşiyle komşuya gittiğinde sineğin yargılanması için uygun bir zaman yakaladı. Babaannesi ön odadaki sedirinde uyukluyordu.

İdam kutusunu büfeden çıkararak masaya koydu. Kültablası ve tel çay süzgecinden oluşan sinek hücrelerini itina ile hazırladı ve sineği içine yerleştirdi.

Not defterinde daha önce doldurduğu sayfaları hızlıca çevirip ilk boş sayfayı buldu. Sayfanın sol üst başına tarihi ve saati yazdı. Süzgeci kaldırarak küçük el fenerinin ışığını sineğin üstüne tuttu, dikkatle inceleyerek not defterine sineğin özelliklerini yazdı. Süzgeci tekrar kapattı.

- Yargılama başlıyor, dedi ve yazdıklarını yüksek sesle okudu.

YAKALANMA TARİHİ: 12 Ağustos 1969

YARGI TARİHİ: 12 Ağustos 1969, saat 16:14

SANIK: Orta büyüklükte, yeşil fosforlu iri sinek böceği, erkek, kırmızı gözlü, kısa hortumlu, tek bacağı yok.

SUÇU: Kötülükler yapmak

Sineğe döndü:

- Savunmanı yap, dedi.

Sesini inceltti:

- Ben hiç bir kötülük yapmadım!

- Çok kötülükler yaptın pis böcek! Seni ayağımın altında ezmeliydim..

- Ben böcek değilim, sineğim..

- Yine böcek mi sinek mi olduğunu tartışmayalım..

Not defterinde önceki sayfaları karıştırdı, aradığı yeri buldu:

- Bak okuyorum, dinle. Sineklerle böcekler arasındaki fark kanatlarıdır. Sinekler kanatları olmadığı zaman böcek sayılırlar..

- Benim kanatlarım var, ben bir sineğim.

El fenerini tekrar sineğin üstüne tuttu:

- Ben kanat falan göremiyorum, kanatların yok.. Olsaydı zaten defterde yazılı olurdu.

Defterdeki "sanık" kısmını yeniden okudu.

- Duydun mu? Burada kanatlarının olduğu yazmıyor.. Bir böcek olduğunu o ahmak kafan anlasın artık.

- Benim kanatlarım vardı! Sen koparttın. Sen kötü bir kızsın!

- Ben kötü bir kız değilim. Kötü bir kız olsam seni yargılamadan öldürürdüm.. Kötü olan sensin..

- Ben herhangi bir kötülük yapmadım...

- Yaptın! Sen pis bir mahluksun.. Pislilere, tuvaletlere konarsın..

- Konmadım! Konduğumu gördün mü hiç?

- Gördüm.. Dün tuvaletin deliğine girdin, oralara kondun sonra geri çıktın..

- O ben değilim, başkasıdır..

- O sen değilsen bile, kardeşimin yüzünde gezdin, gözümle gördüm.

- Evet gezdim, ama beni oraya sen koydun!

- Ben seni oraya sadece bıraktım. Oradan oraya gezmeyecektin!

Defterde suçlar bölümünün altına not düştü : 1) Kardeşimin yüzünde gezinmek...

Sineğe yeniden döndü:

- Muhallebilerin üzerinde de gezdin! Onları yedin!

- Karnımı sen aç bıraktın..

- İzin almadan yersen cezanı da çekmeye razı olursun!

Deftere ekledi: 2) Muhallebileri yemek..

Kalemi bıraktı, sineğe:

- Bu suçlar idamın için yeterli, dedi.

- Sen kötü bir kızsın! Kardeşine hep kötülük yapıyorsun.

- Ben iyi bir kıyım. Kardeşimle oyunlar oynuyorum. Ona muhallebisini yediriyorum. Onu öpüyorum. Kötülük yapmıyorum..

- Kötülük yapmasan baban seni kilere kilitlemezdi..

- Ben kardeşime bir şey yapmadım!

- Kardeşine, kötülük yaptın! Küçük bok böceği.

- Bok böceği sensin, şu haline bak! Şişko domuz..

- Ağzına biber süreceğim, terbiyesiz kız!

- Burada sanık olan sensin, ben senin ağızına biber süreceğim..

Kutudan kırmızı pul biber buldu. Bir tutam sineğin üzerine döktü. Üstüne damlalıkla su damlattı. Sinek kenara kaçmaya çalıştı. Suluboya fırçasıyla ortaya doğru ittirdi, kenara geçmesine izin vermedi.

Deftere yazdı:

- 3) Ağızıma biber sürmek
- 4) Beni kilere kilitlemek

Son cümleyi yazarken elleri titriyordu. Sineğe öfkeyle bağırdı.

- Bana yaptıklarının cezasını çekeceksin!
- Ben senin babanım, seni doğru yola getirmeye çalışıyorum.
- Sen iğrenç bir herifsin, senin gibi babam olmasın daha iyi.

Babaannesi gürültüden uyanır gibi oldu, oflayarak yattığı yerde diğer tarafına döndü. Yeniden horlamaya başladı.

Kız fısıltıyla konuşarak deftere yazdı:

- 5) Kafamı musluğun altına tutmak
- 6) Resim defterimi yırtmak
- 7) Beni öğretmenlerime şikayet etmek

KARAR: İdam

Sineğe yazdıklarını okudu,

- Cezanı çok fena çekeceksin, dedi.

* * *

Akşam yemekte, annesi kendi muhallebisini kıza uzattı:

- Benimkini sen yiyebilirsin!

Kız istemedi,

- Ben daha önce yemiştim, dedi.

Annesinin, babasının, babaannesinin muhallebiyi yiyişlerini iğrenerek seyretti. Yemekten sonra babası ve babaannesi ön taraftaki odaya geğtiler. Annesi kahve pişirirken o da sofrayı topladı. Kahveler hazır olunca götürüp verdi. Annesi mutfakta bulaşık yıkamaya başladı.

Kardeşini mama sandalyesinden alıp, holdeki sedire oturttu. Resim defterini büfeden çıkardı, kardeşinin yanına geçti. Önce güzel elbiseli bir kız resmi çizdi, sonra uzaktan gözüken babasına bakarak, aynı sayfaya kocaman bir sinek resmi yapmaya başladı.

Annesi mutfaktan gelip sedirdeki kardeşini almak için eğildiğinde, sayfadaki sinek resmini koluyla kapattı, kızın başına tağ çiziyormuş gibi yaptı. Annesi yaptığı resime söyle bir göz attı, kardeşini alıp yatak odasına yatırmaya götürdü.

Kız babasına bakarak yaptığı sinek resmini tamamladı. Kanat çizmek yerine, boğazından geçen bir ip çizerek yukarıya doğru uzattı. İpi darağacına bağladı. Sineğin hortumundan fişkıran ięrenę sıvılar çizdi. Sıvılar aktı resmin alt tarafını doldurdu. Pislikler resimdeki kızın ayağına bulaşmasın diye kızın ayaklarının altına ufak bir tabure çizdi.. Sayfanın yukarı tarafını yıldızlarla süsleyerek resmi tamamladı..

Resim defterini özenle büfeye kaldırdı. Yatak odasındaki dolaptan yastık, çarşaf ve pike getirdi. Holdeki sedire yatağını hazırladı. Işığı söndürdüktan sonra geceliğini giyip yattı. Babaannesiyile babası ön odada sohbet ederken, sabah geręekleřtireceęi idamı düşünerek uykuya daldı.

* * *

Sabah erkenden uyandığında babaannesi ön taraftaki odasında namaz kılıyordu. Babaannesinin namazını bitirip tekrar yatmasını sabırsızlıkla, ama hiç kıpırdamadan bekledi. Babaannesi horlamaya başlar başlamaz sessizce yataktan kalktı. İdam kutusunu ve kül tablasını aldı, misafir odasındaki sehpaye koydu. Kapıyı kapatıp sehpanın yanına çömeldi. Sineği kül tablasına yerleştirdi. Üstünü süzgeçle kapattı.

- İdam vakti geldi, dedi, bu sabah erkenden asılacaksınız!

Sesini incelterek:

- Haksızlık ediyorsun! Ben suçsuzum.

- Hayır sen suçlusun. Dünkü mahkemede suçlu bulundun. Bak okuyorum!

Not defterinden ilgili sayfayı açtı. Sineğin suçlarını ve idam kararını okudu.

- Bu durumda son sigaranı içtikten sonra idam edileceksin.

Sehpada duran sigaralıktan bir sigara aldı, çakmakla yaktı. Dumanını içine çekmeden ağzında biriktirip sineğe üfledi.

- İçine çekme, öksürtür dedi.

Bu işlemi sigara yarıya gelene kadar tekrarladı. Sesini babaannesinin sesine benzeterek:

- Bu zıkkımı niye içersin anlamam! diye söylendi.

Bir kaç nefes daha sineğin üzerine üfledikten sonra sigarayı kül tablasının kenarında söndürdü.

- Eweet, vakit geldi!

Makaradan uzunca bir ip kopardı. Sineği kül tablasından alıp ipin ucunu boynuna düğümledi. İpin diğer ucundan tutarak kaldırdı. İdam işlemini tamamlamak üzere sineği ipin ucunda sallandırarak banyoya gitti. Babannesinin su dolu bardaktaki takma dişlerine bakmamaya çalışarak, ipin tuttuğu ucunu musluğun ağzına dayadı, musluğu sonuna kadar açtı. Akan suyun içinde gerilen ipin ucundaki sineği seyrederken daldı gitti.

Birden babasının gürleyen sesiyle irkildi:

- Sabah sabah musluğu ne açıyorsun sonuna kadar?

Babası üstüne doğru geliyordu.

- O küçük kafanı musluğun altına sokayım mı?

Ani bir hareketle babasından kaçmaya çalıştı. Babası tam yakalayacaktı ki ıslanan yerde ayağı kaydı düştü. Kalkmaya çalışırken kafasını lavabonun altına çarptı, sersemledi. Bu arada kız koşarak holü, antreyi geçti, mutfağa girip kilere doğru gitti, kilerin kapısındaki anahtarı telaşla alıp kilere girdi, kapıyı içeriden kilitledi. Ayak seslerini dinledi, bir şey

duymayınca rahatladı. Sineğin ipini hala sıkı sıkı tutuyordu. Kilerin yan tarafına yığılmış olan odunların üzerine oturdu, sallanan ipin ucundaki sineği seyretti.

Bir süre sonra babasının bağırın sesi duyuldu..

- Neredesin ulan! Sigara içmeye de mi başladın!

Babası kilerin önüne geldi, kapının kolunu yokladı, açamadı.

- Orda mısın? Bacağını kıracam senin piç kurusu!

Hiç sesini çıkarmadı. Babası kapıyı tekmelemeye başladı.

- Çık dışarı! Kapıyı kırar çıkarırım seni ordan.

Kapıya birkaç tekme daha attı. Kız içeride iyice büzüldü.

Tekmelere ve bağırtıya uyanan annesi:

- Ne oluyor! diyerek telaşla yanlarına geldi.

- Bacak kadar çocuk utanmadan sigara içmiş misafir odasında.

Kapıyı yeniden tekmelemeye başladı. Annesi babasını sakinleştirmeye çalıştı.

- Yapma komşular duyacak!

- Bu kızı sen böyle yaptın, manyak karı!

- Üstüme iyilik, ne yapmışım ki ben.

- Psikolog, misikolog..Nedir be! Hepsi manyak bunların..

- Asıl manyak sensin..

Babası bir yandan kapıyı tekmeleyip bir yandan annesine vurmaya başladı. Arada annesi de babasına vurdu galiba. Gürültüye babaannesi geldi. Onları ayırmaya çalıştı. İtişme sırasında birkaç bardak tabak kırıldı.

Zil çaldı. Sesler kesildi. Kız bir süre daha bekledikten sonra oturduğu yerden kalktı. Kapıyı dinledi, gittiklerinden iyice emin olduktan sonra elindeki ipin ucunu daha önce kapının arkasındaki iki çivi arasına gerdiği sicime bağladı. Yeni sinek de diğer sineklerin yanındaki yeri aldı.

Köşedeki sandıktan bir tane elma çıkardı, geceliğine silerek temizledi. Bağdaş kurup yere oturdu. Kapının arkasında sıra sıra asılı sineklere bakarak elmasını keyifle yedi.

nim

yazarı bilinmiyor [*]

2002

[*] Kitabı İstanbul'dan, Beyazıt Meydanı'ndaki sahafların birinden aldım. Küçüktü ve fazlasıyla da yıpranmış, pek çok yeri yırtılmış, ya da okunmayacak kadar kirlenmişti. İsmi 'Short Stories' olan kitapta pek çok öykü sıradanlığın ötesine bile geçemiyordu, ama birisi ilginç geldi. Yazarı bir Rus'muş. İngilizce'ye çevirenin ismini ise ancak Scotty ... olarak okuyabildim. Sayfada çevirmenin soyadının olduğu yerde küçük bir yırtık vardı. Çevirenin notuna göre öykü 1876'da yazılmış.

Yaman Kayıhan

Yaşadığım mekanda havada asılı gibi duran yarı saydam nesnenin adı 'nim'. Eşkenar bir üçgen gibi. Ne yere paralel, ne de duvarlara .. Kolaylıkla kolumun erişebileceği bir yükseklikte öylesine duruyor. İstersem yerini değiştirebilirim tabii. Renklerini ve biçimini de. Daire biçimi de çok tutuluyormuş.

Kenarları çok keskin sayılmaz. Sanki havada dağılıyor gibi. Ama renkler ortaya yaklaştıkça yoğunlaşıyor. Alt köşeler kırmızı ve sarı, üstü ise mavi. Köşelerden ortasına doğru güzel bir renk geçişi var. Renkler de değiştirilebiliyormuş.

Herhangi bir renk noktasına dokunduğunuzda, hatta parmağınızla işaret ettiğinizde veya o noktadaki rengi düşündüğünüzde çalıyor. Dokunmaya gerek yok. Ben yatarken istediğim renkleri düşünmeyi, ya da 'nim'ime şöyle bir bakmayı tercih ediyorum. Başka zamanlarda genellikle parmağımınla işaret etmeyi seviyorum. Alışkanlık işte.

Kendimi bildim bileli her mekanda bunlardan birer tane var. Fiyatını, yapanı filan bilmiyorum. Kimin icat ettiğini de .. Hem zaten 1976 yılındayız ve artık ne görsem şaşırmayacak haldeyim çoktandır. Hatırlarım annem ve babamın da bir üçgeni vardı. Onlar kahverengi tonlarını severlerdi. Ben ilk sunulduğu renklerle kullanıyorum. Üçgen biçimini de değiştirmek istemedim nedense.

Uyandım. 6 Saat kadar uyumuş olmalıyım. Rüyamda çöle gitmek istemiştım. Kumlu, sıcak, susuz, palmyeli bir çöl. Neyse ki 'nim' halletti. Morumsu bir rengi düşünmem yetti. Bu rengi keşfettiğim iyi oldu. Dinç uyanıyorum. Herkese söylemeliyim. Yoksa kimselere söylememeli mi ? Ne de olsa benim rüyam ..

Mekanımda eşya yok. Sadece ben ve 'nim'. Adeta şişeden çıkan cin gibi ben ne istersem veya düşünürsem o yapıyor.

Uyandım, ama yatakta değil tabii. Nasıl uyuduğumu tam bilemiyorum, ama galiba yerden yaklaşık 50 cm kadar yukarıda, yatar konumda, havada duruyorum. Uyumak böyle. Havada durabildikten sonra yatak neden gereksin ki ? Fakat yerden yüksekliğin miktarı sanırım eski yatak alışkanlıkları ile ilgili olmalı.

Önce bir şeyler yemeli. Portakal suyu ve çörek iyi gider. Garip bir turuncu ve kahvaltı hazır. Giyinmeli miyim ? Gerek yok ki. Gerçi ben psikoloğum, ama mekanımdan çıkmama gerek yok. Zaten bugüne kadar hiç böyle bir gereksinimim olmadı. Dışarıda ne var acaba ? Sarımsı bir renk ve 'nim' bugünkü programımı karşıya yansıtmış bile. Çok iş var: 14 kişi ile görüşeceğim.

Hepsi sıradan insanlar derken, öğlene doğru görüştüğüm bayan ilginç geldi doğrusu. Su korkusu varmış. Bazen böyle şeylere fazlasıyla hayret ediyorum. Herkesin 'nim'i olduğuna göre su görmek istemezsin olur biter. Korkmak da ne oluyor ? Anlamak güç. Ama bu benim işim.

Biraz yoruldum. Laf laf laf .. Kısık sesle çalan müziği canlandırmak iyi olacak. Brahms dinliyorum. Bugünlerde çok moda. 3. Senfonisi harika. Tam bana göre. Hatta geçenlerde bu isimde bir de hareketli görüntülerle bir şeyler yapmışlar. Beğendim.

Sonraki randevularımı ister istemez erteliyorum. Brahms beklemez. Bir kadın istiyorum. Öyle konuşmak için filan değil. Konuşmasa da olur. Bütün gün konuştuğuktan sonra insan sesi istemiyorum. Karşımda dursun yeter. Nasıl olmalı acaba ? Sarışın mı, kumral mı ? Saç

olmasın mı yoksa ? Koyu mavinin o tonu bu iş için yeterli. Bir isim de vermeli miyim acaba kadınıma ? Boşver.

Hoppala bu da kim böyle ? Ben böyle istememiştim ki .. Neyse ki çok kullanılan komutlar için kenarda bir dizilim var. Silinmesini istemek bile yeterli. Mavi daha koyu olmalıydı tabii .. Şimdi oldu.

Müziğin ve dinlenme aramın sonu. Kadın gider, gelsin randevular.

Alışkanlık işte. Genellikle oturur gibi bir durumda olmayı seviyorum hep. Randevularım ise yatar gibi. Eski alışkanlıklar ölmüyor.

Neyse ki bugünün angaryaları bitti. Çalışmak her zaman sıkıcı. Acaba akşam ne yemeli ? Börek güzel olacak. Peynirli. Sarı ile bu iş tamam. Yanında da bir kadeh şarap iyi gider doğrusu ..

Uykum geldi. Bu gece bulutlarda uyumak istiyorum. Açık maviye uzanıyorum.

Uyumuşum.

yok

yaman kayıhan

2003

Sol elinde altı parmağı vardı.

Eylül ayında parmaklarından altısı da birbirine yapışmaya başladı. Pazartesi günü başladı her şey, ama o anlayamamıştı. Yedi ay sonra sol elinde büyük, ama tek bir tırnağı vardı artık. Bahar ve yaz .. Fakat o hep giderek bollaşan bir eldivenle dolaşıyordu.

Eli küçülüyordu.

Önce tırnağı yok oldu. Olsun, zaten tırnak makası kullanamıyordu. Küçülen bir yumruk oldu eli ve bileğinde yok oldu.

Altı parmaklı günlerini özledi. O herkesten gizlemeye çalıştığı altıncı parmağı, gençlik yıllarındaki sıkıntıları ..

Kısalan kolunu da umursamamaya başlamıştı. Nasılsa uzun kollu gömleğinin içinde pek de fark edilmiyordu. Yeni bir Eylül başladığında kolu omzunun ucunda artık belli olmuyordu. En kötüsü yürümek diye düşündü, pek dengeli olmuyordu, ama tek kolu ile bir şeyler yapabilmeye uzundur alışmıştı.

Bir kaç ay sonra omzunun da olmadığını gördü. Umursamadı.

Bedeni sol yukarıdan başlayarak azalıyordu. Onun da kalbi sol tarafta olmalıydı ve kalbi yok olamayacağına göre bu azalış oralarda bir yerde bitecekti. Öyle olmalıydı.

Olmadı.

Genleşmeye de mi başlamıştı ? "Gençlik güzel derler" dedi içinden.

Sol ayağı adeta yukarı doğru çekiliyordu. Her gün biraz.

Odasından çıkamamak sorun sayılmaması gereken bir ihtiyaç oldu.

Eylül'de bacakları kalmamıştı, Mart'ta diğer kolunu da yitirdi. Kafası ona fazlasıyla yetiyordu.

Çenesini ve ağzını kaybettiğinde de önemsemedi. Konuşmak gereksizdi nasılsa .. Burnu da anlamsızdı .. Hem görmese de olurdu.

Başka bir Eylül'de odada kimse yoktu ..

Olsun .. Yok olmanın ne zararı olabilir ki ?

televizyon örtüsü

uğur halıcı

2003

Onu ilk gördüğümde hissettiğim şey korkuydu..

Yaz tatili için Erzincan'a geldiğimde, Muko'yu ziyaret bu küçük şehirde bulabileceğim tek eğlenceydi. Muko çocukluk arkadaşımı. Bizim evden, Mukoların oturduğu eski mahalleye yürümek epeyce sıkıntılı olmuştu. Şehrin tek caddesinden başka bir yerde dolmuş işlemediğinden ve belediye otobüsü diye bir şey de zaten olmadığından, yürümekten başka çare yoktu.

Kaldırımlardan yansıyan güneşin sıcaklığı bir fırın gibi yüzüme çarpıyordu. Mukoların kapısını çaldığımda, yazın sıcağından dili dışarıya sarkmış bir köpek yavrusu gibi susamıştım. Bir an önce açılın diye kapıyı yumruklamaya başladım.

Epey sonra kapı hafifçe açıldı, Muko kafasını uzattı. "Ne oluyor", diye yüzüme şaşkınlıkla baktı. Dışarıdaki aydınlıktan sonra içeriye girdiğimde körleşen gözlerimle etrafa bakmaksızın antrede ayakkabılarımı aceleyle çıkarırken "Çok susadım", dedim.

Muko, su getirmek için geri çekildiğinde onu gördüm. Perdeleri kapatılmış içeri odanın loş ışığında, televizyonun karşısındaki divana oturmuş dantel örüyordu. Onu tam yandan neredeyse bir silüet olarak görüyordum. Divanda bağdaş kurmuş, kolunu hafifçe dikleştirdiği sağ bacağına dayamıştı. Kamburumsu gibiydi.. Başını öne doğru eğmişti. Perdeden sızan turuncu ışık ve siyah-beyaz televizyonun yaydığı mavimsi ışık, kısa bir süre sonra peruk olduğunu anlayacağım yeşilimsi tel tel saçlarından yansıyor, ustaca hareket eden elinde garip bir parıltıyla oynayıyordu. Dantel ördüğü eli öyle hızlı hareket ediyordu ki, eli nasıldı anlayamıyordum. Hipnotize olmuş gibiydim. Arada bir ipi sol elinin işaret

parmağına doluyor, sağ elinde tuttuğu tığı ustaca hareket ettiriyor, batırıp çıkarıyordu.. Gözlerimi sağ elinden alamıyordum. Kanca gibi bir eldi.

Muko elinde bir bardak su ile hole geldi. Ben hala antrede çakılı kalmıştım.

-İçeri gelsene! Ne orada dikiliyorsun?"

Hole geçtim. Muko'nun elinden suyu alırken fısıltıyla:

- Kim o? dedim.

- Kamer, dedi o da fısıltıyla, komşunun kızı, az ileride oturuyorlar.

Muko herkesle arkadaş olur. Garip garip arkadaşları vardır.

- Ne yapıyorsunuz onla?

- Hiç işte, oturuyoruz.

- Televizyon başladı mı ki?

Televizyon programı akşam saat yedide başlıyor, onikide bitiyordu. Vakit henüz erken...

- Başlamadı.

Televizyondan tiz bir "tıs" sesi geliyor...

- Niye açtınız o zaman.?

- O istiyor..

- Program olmayan televizyonu ne diye açıyorsunuz?

- Hişşt!. O açmak istiyor dedim ya!

- Evde kimse yok mu?

- Biz varız işte!

- Annenleri, ablanları diyorum, onlar yok mu?

- Malatya'ya gittiler, dayımın oğlunun düğünü var!

- Baban da mı gitti? Sen niye gitmedin?

- Öff! Amma soru sordun. Şurada dikilip durma, odaya gidelim.

Muko arkasını döndü odaya girdi. Üzerine bıraktığı ay çekirdeği külahını eline alarak pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Muko'nun oturmasıyla koltuğun minderi "puff" diye aşağı doğru çöktü.

Çaresiz Muko'nun arkasından ben de odaya girdim. Burası hole göre daha aydınlıktı. Kapının yanında temkinle bekliyordum. Sanki dantel ören garip yaratık üstüme atlayıverecekti. Oysa, o bana doğru bakmadı bile... Yeşilimsi sarı düz saçları yüzünü kapatıyordu. Dikkatle eline bakıyordum. Dantelin beyazlığı eliyle tezat oluşturuyordu. Elinin hızlı hareketlerine kendimi uydurabildiğim kadarıyla elinde üç parmak görebildim. Baş parmak, işaret parmağı ve orta parmak.. Tığı bu üç parmağıyla sıkıca kavramıştı.. Yüzük parmağı ve küçük parmağı yoktu. Aslında elinin orta parmaktan sonrası yoktu. Sıska, kemik gibi kapkara bir eldi. Kanca gibiydi işte!

Ne yapacağımı pek bilemedim. "Merhaba", deyip elini sıkabilirdim... Bu kanca eli sıkamak cesaretini gösteremedim. Sol eli düzgün gibiydi, ama tokalaşırken sağ elle tokalaşmak gerek, sol elle tokalaşılmaz ki!

Muko bir yandan çekirdek çitlerken;

- Otursana, dedi, bugün sende bir alıklık var! Sıcak mı çarptı?

Çekirdeğin kabuğunu, bacaklarının arasında çukurlaştırdığı eteğine tükürür gibi üfledi.

Oturmak için kızın olduğu divandan başka pek bir seçenek yoktu. Kapının hemen yanındaki koltuğun üzeri doluydu. Televizyon tarafındaki koltuğa oturmak ise içimden gelmemişti. Yıllardır bu koltukların yaylarını tamir ettirmemişlerdi. Muko'nun annesiyle babası evlendiklerinde alınmış bunlar. Kenarları neredeyse bir yarım daire gibi uzanan tahta kolçaklı, arka tarafında yine gül benzeri şekillerin oymalandığı tahta bir çerçeve bulunan kadife koltuklar.. Oturmaınca güzel gözüküyorlar, ama oturunca; "puff"...

İsteksizce divanın bana yakın ucuna iliştim.

Muko Kamer'e döndü, beni göstererek;

- Çocukluk arkadaşım, Ankara'da okuyor, dedi. Eskiden sizin evin yanındaki evde oturuyorlardı.

Kamer kafasını bana doğru çevirdi. Yüzünü, işte o an ilk defa gördüm. Dehşete kapıldım. Divanın iliştiğim ucundan geri geri kaçmak, fırlayıp kapıdan çıkmak geldi içimden. Bu garip ortamdan, bu kabustan kurtulmak için arkama bakmadan kilometrelerce bağıra bağıra koşabilirdim...

Oysa kıpırdıyamadım bile. Gözlerim faltaşı gibi açılmış, bu korkunç yüze bakakaldım.

Kamer, "ay" demekti. Şiirlerdeki, minyatürlerdeki ay yüzlü güzeller geldi gözümün önüne... Sürmeli badem gözler, yay gibi siyah kaşlar, dönerek inen zülüfler.. Yuvarlacık, bembeyaz suratlar.. Pembe yanaklar.

Kamer'in yüzü buruş buruştu. Sanki ikiyüz, üçyüz yaşındaydı. Burnu sadece iki delik gibiydi. Neredeyse yüzünün yarısını kaplayan püskül gibi kahkülün altından gözükten kirpiksiz gözleri iki kara zeytin gibi yusuvarlaktı. Televizyonun ışığı yandan gözüne vuruyor, gözlerinin içinde parlıyordu. Dudaksız ince ağzı bir yarık gibi açıldı:

- Merhaba, hoşgeldiniz, dedi.

Bu yüzle bağdaşmayan, genç, hoş bir sestir. Utangaçça, belli belirsiz çıkmıştı ağzından sözcükler. Belli ki yüzünü pek göstermek istemiyordu, kafasını önüne eğdi, dantelini örmeyle devam etti.

Kamer'in sesi odadaki gerilimi dağıtıvermişti. Şimdi korkumun yerini merak almıştı. Kamer dantel örüyor, Muko çekirdek çitliyordu. Konuşmuyorlardı. Çeşitli kalınlıkta çizgilerden oluşan televizyon ekranındaki görüntü kıpırdamıyor, "tıs" sesinden başka bir ses çıkmıyordu. Bir de Muko'nun çekirdek çıtırtısı. Gerisi sessizlik...

Biz Muko'yla konuşmadan bile anlaşırız. Bakışımızdan birbirimizin ne dediğini anlarız. Muko'ya baktım, "Bu ne iş?", gibisinden gözümle bir işaret yaptım. Muko "Sonra anlatırım, şimdi otur sabırla bekle", dedi bakışlarıyla...

Bir ayinde gibiydik. Televizyon ışığında dantel ören Kamer ve biz. Kamer baş roldeydi. Biz sessizce onu izliyorduk.

Kaç yaşındaydı anlayamıyordum. Bedeni incecikti. Uzun basma bir etek giymişti. Çıplak ayakları çok zarifti. Sanki belden yukarısı ve aşağısı iki ayrı insana aitti. Biri gencecik, diğeri yüzlerce yaşında.

Dayanamadım sordum:

- Ne örüyorsun?, diye.

Muko'nun kaşları çatıldı. Böyle sorular sorarak ayini bozmamalıydım.

Kamer, başını çevirmeden:

- Çeyiz, diyerek kestirip attı.

Başka soru sormadım. Kamer'e daldım. Onun hayalinde dolaşan beyaz atlı prensler gördüm. Ormanda gezdiler, pınarlardan sular içtiler. Çiçek topladılar, salıncağa bindiler. Rüzgarda dört nala at sürdüler. Dansettiler... Saçları uçtu, etekleri uçtu.. Her bir düş bir ilmik oldu, dantele işlendi.

Muko elindeki külahı buruşturdu, çekirdekler bitmişti. Kabuklar dökülmesin diye eteğini torbalayarak tuttu, ayağa kalktı..

- Saat altıya geliyor, babanın gelme vakti yaklaştı dedi...

Kamer telaşla elindeki danteli bıraktı. Divandan inmeden yere doğru eğilip iki siyah çorap aldı, çabucak giydi. Dantelini teneke bir kutuya özenle koydu, kapağını kapattı. Ayağa kalktı. Boyu Muko'dan biraz kısaydı.

Kapının yanındaki koltuktan perdesüsünü aldı giydi. Peruğunu sanki kendi saçlarıymış gibi ensesine doğru eliyle topladı, cebinden çıkardığı tokayla sabitleştirdi. Kafasına koyduğu eşarbi kahküllerini ve boynunu kapatacak şekilde ustalıklı başına sardı, bir toplu iğne ile tutturdu. Koltuğun yanındaki sehpadan kocaman camlı siyah gözlüklerini aldı, gözüne taktı. Bana uzaktan bakarak:

- Allahaısmarladık!, dedi, odadan çıktı.

Ben yerimden kıpırdamadım, oturduğum yerden:

- Güle güle, dedim, o kadar..

Muko kucağında çekirdek kabuklarıyla arkasından gitti, onu kapıdan geçirdi. Kamer'in arkasından:

- Gelecek sefere çeyizini de getir, bakarız, diye bağırdı.

Kucağındaki kabukları mutfaktaki çöp tenekesine silkeledi. Seslerden ocağa çay suyu koyduğunu anladım. Mutfaktan bana doğru:

- Perdeleri açsana, diye seslendi.

Açtım, ışık gözlerimi kamaştırdı. Pencereyi de açtım. Mis gibi hanımeli kokusu doldu içeriye. Televizyonu ne yapacağımı bilemedim, açık bırakıp divandaki yerime oturdum.

Biraz sonra Muko geldi, televizyonu kapattı, yanıma oturdu.

- Kamer kaç yaşında? diye sordum.
- Bizim kadar herhalde: ondört, onbeş..
- Ne olmuş onun yüzüne?
- Küçükken tandıra düşmüş!
- Nasıl yani?
- Nasılını ne bileyim, sormadım!
- Sormadığın belli! Hiç bir şey konuşmuyordunuz ki zaten!
- O televizyon seyretmek istiyordu da ondan!
- Ne seyrediyordu ki televizyonda! Çizgileri mi?
- Olsun o yine de görmek istedi!
- Hiç televizyon görmemiş mi?
- Görmemiş!
- İyi de akşam gelsin, program başlayınca baksın!
- Olmaz, babası akşamları dışarı bırakmaz!
- Bırakmaz mı? Evleri hemen şurası..
- Görmedin mi? Türbansız dışarı bir adım atamaz.. Nerede akşamları çıkacak!
- Ben türbanı kendini saklamak için takıyor sandım!
- Zannetmem, "Babam taktırıyor" diye söyledi bana..

Muko mutfağa çayları doldurmaya gitti. İçerden bağırdı..

- Küçük kardeşi de türbanlı..

Çayları getirdiğinde konu değişti. Başka şeylerden konuştuk.

Gece rüyamda tandıra düştüm.

Ertesi gün rüyanın etkisinden kurtulamadım. Öğle yemeğini yiyene kadar zor dayandım, yemekten sonra hemen fırladım Mukolara doğru yola koyuldum..

Gittiğimde Muko mutfakta karpuz yiyordu. Bana da verdi.. Önce karpuzu, sonra çekirdeklerini yedik.

- Kamer'i çağırırsana, dedim
- Çağırmaya gerek yok, annemler gittiğinden beri habire geliyor zaten...
- Sen niye gitmedin Malatyaya?
- Ben ders çalışıyorum!
- Hadi! Yine bütünlemeye mi kaldın? Amma tembel tenekesin..
- Hoca taktı işte! Beni matematik çalıştırsana!
- Bana ne! Otur kendin çalış..

Muko kahve yaptı. Masayı karpuz kabukları ve çekirdek kırıntılılarıyla olduğu gibi bırakıp televizyonlu odaya geçtik, kahveleri içtik, fal baktık. Papaz kaçtı oynadık.. Tekrar, bu sefer iskambillerle fal baktık. Benim falında bir oğlan çıktı. Muko'nun falında da bir oğlan çıktı. Bu oğlanların kim olabileceğini yorumluyorduk, o sırada Kamer elinde koca bir bohçayla geldi.

Pardesüsünün altında pişmişti. Hemen pardesüyü, türbanı, gözlüğünü çıkardı, dünkü koltuğa koydu. Bir bardak su içti, çoraplarını da çıkardı. "Senin de falına bakalım" dedik, istemedi, günahmış.

- Bohçada ne var!
- Çeyizim.. Bakarız demiştiniz ya!
- Ha! Tabii, bakarız..

Kamer bohçayı divana yerleştirdi, özenle düğümünü açtı.

- Bizim Kemah'da, dedi, kızlar evlendiğinde evin odalarına ip gerip çeyizlerini bu ipe tek tek asarlar. Millet gelip bakar "Ne çeyiz yapmış!" diye.
- Sen evlenecek misin? Bizim hiç niyetimiz yok!
- Kısmetse olur, kısmet değilse ne yapalım! Çeyizsiz kız olmaz, evlense de evlenmese de!

Bohça dantel örtülerle doluydu. Hepsi bembeyaz, ancak her biri başka bir model örülmüş, yuvarlak, altıgen, kare örtüler.

- Bunların hepsi başka başka, dedi Muko hayretle, hiç biri takım değil!
- Olmasın! Ben de öyle örterim..
- Nereye örtersin? Hepsi başka model..
- Her yere! Masaya, sehpaye, koltuklara, televizyona..
- Sizde televizyon yok ki!
- Evlenince olur..

Dantellere bakmaya devam ettik. "Bunları kendin mi uyduruyorsun, bir yere mi bakıyorsun?" diye sordum. Dantel dergileri varmış, hep onlara bakarak örmeye niyetleniyormuş, sonra bir bakıyormuş ki kendini kaptırmış bambaşka bir model çıkmış ortaya: Güller, karanfiller, ceylanlar, avcılar, prensler..

Muko bohçadan büyükçe bir örtüyü aldı, kafasına örttü. İki tane de kollarına yaydı. "Gelin oldum," dedi, odanın içinde kuğu gibi kanat çırparak dansetmeye başladı. Ben de bir tane bulup kafama örttüm.

Kamer bana baktı, kanca elini başıma doğru uzattı. İrkildim. Sanki yüzümü yırtacak gibi geldi.

Saçıma dokundu:

- Ne güzel saçların var!, dedi

Bana dokunmuştu ve bir şey olmamıştı! Sanki bu bir mucizeymiş gibi geldi. Korktuğum, çekindiğim kanca el bana saldırmamış; sevgiyle, şefkatle dokunmuştu. Gözleri hüznü doluydu. Yüzü adeta silindi, sadece gözlerini, oradaki yumuşaklığı, duygu derinliğini gördüm. Gözleri ışıldı, çok güzeldi.

Muko eğildi, Kamer'in de başına bir dantel örttü. Sihirli bir hava oluştu. Üçümüz dansedercesine dönmeye başladık. Kamer kahkahalar atarak dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Belki de çok uzun zamandır ilk kahkahası, ilk eğlencesiydi...

Bir süre sonra, Muko pencerenin önündeki koltuğa çöktü, koltuğun minderi neredeyse yere yapıştı. Yüzü ter içindeydi:

- Ayy! Yoruldum, mahvoldum, perişan oldum..

Gerçekten dönmekten perişan olmuştuk. Biz de divana yığıldık kaldık..

Muko, Kamer'e:

- Televizyon seyretmek ister misin?" diye sordu.

Kamer başını salladı:

- Evet, isterim.

Dantelleri topladık, bohçaya yerleştirdik. Perdeyi kapattık. Televizyondaki çizgili görüntüyü açtık. Televizyon ışığında dantel ören Kamer'i seyrettik.

Kamer'i ilk Pazartesi günü görmüştüm. O haftanın sonraki günleri benzer şekilde geçti. Ben öğle yemeğinden sonra Muko'lara gidiyordum, bir süre sonra da Kamer geliyordu. Her buluşmamızın sonu televizyon ayını ile bitiyordu. Kamer, babası gelmeden eve dönüyordu.

Çarşamba günü Muko ve ben dantel örmeyi öğrenmeye karar verdik.

Perşembe günü Kamer ikimiz için birer tığ, beyaz iplikli kuka ve dantel dergilerini getirdi. Alışık olmadığım türden dergilerdi. İçinde bir sürü dantel resimleri ve onların nasıl örüleceğini anlatan şekiller vardı. Bir yarışma ilanı gözüme çarptı.

- Bu yarışmaya niye katılmıyorsun?

Şaşırarak baktı:

- Hangi yarışma?

- Dantel modeli yarışması. Birinci olana televizyon vereceklermiş.

Onun okuma yazma bilmediğini o zaman anladım.

- Hiç okula gitmedin mi?

- Göndermediler..

- Okuyamıyorsan bu dergileri niye alıyorsun?

- Okumama gerek yok ki, resimlerden modeli çıkarıyorum.

O günkü ayine kadar Kamer bize tığ nasıl tutulur öğretirken, kafamızda sürekli dantel yarışması vardı. Kamerin yarışmayı kazanması için planlar yaptık.

Gece yattığımda, Kamer'in kanca eliyle elime dokunuşundan hiç rahatsız olmadığımı farkettim.

Cuma günü Kamer ceyiz bohçasını tekrar getirdi. Küçük kağıt parçalarına numara yazdık, her bir dantele bu küçük kağıtlardan birer tane iğneledik. Televizyonlu odaya ip gerdik, dantelleri astık. Üçümüz bir jüri oluşturup en güzel danteli seçmek üzere puan verecektik. Her birimiz için birer puanlama kağıdı hazırladık.

Vakit epeyce ilerlemişti, puanlama işini sonraya bırakıp ayinimizi yaptık. O günkü ayın danteller arasında bir başka güzellikte geçti.

Hafta sonları televizyon programı daha erken başlıyordu, ancak Kamer gelmedi. Babası evde olunca dışarı çıkamayacağını biliyorduk.

Cumartesi Muko ve ben dantel örebilmek için adeta debelendik. Muko çabuk pes etti, kukayı ve tığı kaldırdı attı. Ben ecüş bücüş de olsa bir şeyler yapmayı başardım.

Muko'nun babası da Cuma akşamından Malatya'ya gitmişti. O gece ben Muko'larda kaldım. Akşam ipe serili dantellerin arasından televizyon seyrettik. Sonra dayanamadık, biz kendi puanlama kağıtlarımızı doldurduk. İkimizin en beğendiği örtüler farklı farklı çıktı.

Televizyonlu odadaki divan aynı zamanda Muko'nun yatağıydı. Gece aynı yatağa sığıştık, sabaha kadar konuştuk.

Pazar günü ikindiye kadar uyuduk. Akşam üstü Mukonunkiler Malatya'dan döndü. Muko'nun annesi evin haline bakıp, "Bu ne pislik!", diye çok sinirlendi. Odadaki ipi ve dantelleri görünce tepesi iyice attı. Aceleyle dantelleri topladık numaralarını sökmeden bohçaya yerleştirdik. Ben eve döndüm.

Pazartesi yine gittim. Kamer de geldi, ama Muko'nun annesi evde olduğu için biraz durdu, bohçasını alıp gitti. O gün ayın yapamadık. Aslında, daha sonra bir daha hiç yapamadık.. Cuma günkü sonuncusu oldu.

Buluşmalarımız gittikçe seyrekleşti. Muko'nun bütünleme sınavına çalışması gerekiyordu. Annem de, "Hep Muko, hep Muko... Yaz bitecek, bir türlü yüzünü göremiyoruz", diye söylenmeye başlamıştı zaten.. Dantel örmenin yanı sıra kendime başka uğraşlar buldum, evde oyalandım.

Kamer'i bir kaç kez daha gördüm Muko'ya gittiğim günlerde, ama bu görüşmelerde ayın haftasının tadını alamadık.

Yaz sonuna doğru dantel konusunda epeyce ilerlemiştim. Bu iş annemin çok hoşuna gitti, gelenlere ördüğüm dantelleri gururla gösterdi, "Benim kızım böyle şeyler de yapıyor", diye.

Yaz bitti, Ankara'ya döndüm. Dersler falan derken, Kamer aklıma bile gelmedi. Muko'yla mektuplaştık, ama mektuplarda da Kamer'in izi yoktu.

Ertesi yaz tatilinde bir gün, makas ararken karıştırdığım bir çekmece de geçen sene ördüğüm dantelleri buldum. Kamer aklıma düştü..

O gün Muko'lara gittim. Kamer'i sordum. Kemah'tan kör bir adamla evlendirmişler sonbaharda. Adam aileden varlıklıymış.

Muko, televizyonun altındaki dolaptan naylon bir torba çıkardı. İçinde iki tane dantel örtü vardı. Kamer gitmeden bunları getirip Muko'ya bırakmış; birini bana, birini Muko'ya. Örtüleri tanıdım: Muko'larda kaldığım gece onun ve benim en yüksek puan verdiğimiz örtülerdi.

Yarışmayı sordum, "Ne oldu?", diye. Muko onun yarışmaya katılmasına yardım etmiş, yarışmayı kazanmış.

- Hangisini gönderdiniz?
- Ayinde ördüğünü... Sonradan bitirdi. Televizyon örtüsüyümüş..
- Kamer televizyon gelince çok sevindi mi?
- Televizyon gelmedi ki! Babası, "Günah", diye televizyonu kabul etmemiş, parasını istemiş. Dergidekiler de, "İstiyorsanız televizyonu alın, parasını veremeyiz", demişler. Sonra ne oldu bilmiyorum, ama televizyon gelmedi..
- Neyse, belki kocası televizyon almıştır..
- Kör adam kendi seyretmeyeceği televizyonu Kamer için ne diye alsın?
- Kamer dantel örüp para kazansın, alsın bir televizyon..
- Adam varlıklı, karısının para kazanmasına izin vermez...

Kamer'i ilk gördüğümde hissettiğim şey korkuydu, şimdiki ise derin bir pişmanlık..
O dünyaya açılan bir pencere istiyordu.
Ona okuma yazma öğretmeliydim o yaz..

alışkanlık

yaman kayıhan

2004

Ensesindeki tüyler dimdik olmuştu .. Gecenin ikisinde, bomboş sokaklarda, üstelik de bir kaç bardak devirmiş halde evinin yolunu tuttuğunda aklından bin türlü şey geçiyordu, ama bu duruma fazla hazırlıklı olduğu söylenemezdi.

Bir kaç saat önce yağın yağmurun bıraktığı ıslaklık ile sokak lambalarının ışığında pırıl parlayan kaldırımında yürürken çakır keyifliği birden yok oldu. Kendisini neyin tedirgin ettiğini bilemiyordu. Belki bir gölge, belki küçük bir hareket. Algılamaktan çok, kötü bir his gibiydi.

Yılların alışkanlığı ile bir vitrinin önünde durdu. Sigarasını yakar gibi yapıp vitrin camının yansımalarından etrafını hızlıca inceledi. Sigarasını yakmıştı, ama içmiyordu. Kimsenin farketmeyeceği biçimde koltuğunun altını yokladı. Glock'u her zamanki gibi oradaydı. Bu defa da onu kurtarmaya yetecek miydi ? Yine de ilerlemiş yaşına karşın reflekslerine daha çok güveniyordu.

Boş caddenin köşesinde, trafik ışıklarının yeşile dönmesini beklemeden, ama çok da acele etmeden karşıya geçti. Yürüyüşü umursamaz, hatta dikkatsizdi. Tıpkı o saatte olması gereken birisi gibi ..

Prag'ı hatırladı. Kasım ayının soğuşunda yine bir gece vakti, yine ensesindeki tüyelerinin dimdik oluşu ve ışıklar .. O zaman dünyalar onun gibiydi. O muhteşem kadın yanındaydı. Kimi kez sarılarak, kimi kez öpüşerek, çoğu kez de el ele, parmakları, parmaklarının arasında yürüyorlardı. Saldırı kendisine olmalıydı, hep öyle olurdu, ama ölen o olmuştu. Kendisi ölse kesinlikle daha iyiydi. Gölgelede küçük, belli belirsiz bir hareket, susturuculu

tabancanın tükürürcesine sesi ve bir anda kanlar içinde kollarına yığılıveren sevgilisi. Bir kolu güzelim saçları arasında kafasını tutarken, serbest eliyle de beyaz mantosunun üzerinde gittikçe büyüyen yaraya bastırıyordu. Sanki akan kanı durdurabilirmişçesine ..

Her zamanki ikilem o defa onu adeta esir almıştı: Kendisini mi korumalıydı, yoksa sevgilisine yardım etmeye mi çalışmalıydı ? İkisini de yapmayıp eğitiminin ve yılların deneyiminin hareketliliğiyle artık gizlenmeyi pek de beceremeyen gölgeye hızla dönmüş, o arada elinde vücudunun bir uzantısı gibi beliriveren tabancası ile üç kurşun üst üste göndermişti hareketlere .. Anında yıkılan adamın yanına gittiğinde o bir kaç saniye içinde öldüğünü ilk bakışta anlamıştı. Oysa konuşması, nedenini anlaması, daha da önemlisi bu işin ardındakileri öğrenmesi gerekirdi ..

Aylarca kendisine gelememiş, nerede olduğunu, zamanı bile bilemeden günlerini geçirmişti. Dibini bulduğu şişelerin ise haddi hesabı yoktu. Son günlerde biraz düzelir gibi olmuştu aslında. Artık sadece bir kaç kadehe indirebilmişti içkiyi. Hem vokta da içmiyordu. Şarap yeterli gibiydi. Aylardır işine de uğramamıştı. Arkadaşları onu anlamışlardı.

Ama şimdi yine tüyleri diken dikendi .. Yerdeki görünmez bir taşla tekme atar gibi yaptığında artık tabancası elindeydi. Başını hafifçe yana eğik yürüdüğünden gölgenin yerinden de emin olmuştu ve artık şüphesi de kalmamıştı: Gölge yer değiştiriyordu ve açıkça onun peşindeydi. Köşedeki dükkanın karanlık vitrininden sonra sola, bulvara doğru döndü ve döner dönmez bulduğu ilk kapı aralığına sindi. Tamamen görünmez olmuştu. Yarım dakika kadar sonra bu defa lastik tabanlı bir ayakkabının hafif sürtünmesini duydu. Geliyordu. Gölge köşeyi döner dönmez hızla üzerine atıldı. Kolu gölgenin boynunu sıkıştırırken, tabancasını çoktan onun beline dayamıştı bile. Namlu kalbine dönüktü.

Gölgenin sonuçsuz çarpınmaları sırasında onun hayretle bir kadın olduğunu gördü. Kadın hiç ses çıkartmıyordu. Alışkanlıkla kadını etkisizleştirdiğine emin olduktan sonra hızla üzerini aradı. Silahı yoktu. Birden parlayan ışıktaki kadının korku dolu gözlerini gördü. Amacı ona saldırmak olamazdı. Yavaşça kadını bıraktı. Hala silahı elindeydi, ama artık namlusu yeri gösteriyordu. Gölgeden insana dönüşen kadın konuşmadı. Kocaman gözleri ile ona sadece bakıyordu. Saatler gibi geçen saniyelerden sonra kadın hafifçe giysilerini düzeltti. Sonra yine konuşmadan döndü ve hızlıca yürüdü. O daha ne olduğunu anlamadan kadın gecenin karanlığının içinde kaybolmuştu bile. Elinde tabancası, kalakaldı ..

Aylar geçmişti, düzeliyordu .. hem artık o kadar da çok içmiyordu .. ama olmuyordu. Yılların yakın dostu Glock'u ağzına soktu, onu düşünüyordu, tetiği çekti. Tabancanın sesini bile duymamıştı .. Artık yokluğun içinde birlikteydiler ..

uğur halıcı yaman kayıhan

>format D

format D web :

<http://www.formatd.net/index.html>

format D youtube kanalı :

<https://www.youtube.com/channel/UCNiHx-Uogx4P6dOC2KvXdtg>

uğur halıcı web :

<http://www.formatd.net/ugur/halici.html>

yaman kayıhan web :

<http://www.formatd.net/yaman/kayihan.html>

yaman kayıhan kinetik pictures youtube kanalı :

<https://www.youtube.com/user/YamanKAYIHAN>

öyküler internet dergimiz "metafor"da yayınlanmaktadır :

<http://www.formatd.net/metafor/index.html>